

CONTRA

nr 2 2006 (nr 186 från starten) årgång 32 Pris 25:-

Civilisationernas kamp
Rapport från Israel
Finland

FRIHETENS RÖST
-för västerländsk demokrati-

9 770347 647008

CONTRA

oberoende borgerlig tidskrift
utges sex gånger årligen
ISSN 0347-6472

Copyright Stiftelsen Contra
Eftertryck endast efter överenskommelse

Ansvarig utgivare

Tommy Hansson

Adress

Box 8052, 104 20 STOCKHOLM
Telefon 08-720 01 45

E-post redax@contra.nu

Internet hemsida <http://www.contra.nu>

Sluten del endast för prenumeranter:

<http://www.contra.nu/prenumerant/oversikt.html>

Användarnamn och lösenord finns endast i den tryckta versionen av Contra

Prenumeration

Minst 175, rekommenderat 250 kronor, per år. Inbetalas på plusgiro 85 95 89-4 eller bankgiro 443-5467.

Finland: Minst 20 euro per år. Sampo girokonto 800055-1125829.

Medarbetare

Styrelseordförande: Géza Molnár

Redaktion: Tommy Hansson och C G Holm

Övriga medarbetare: Benny H. V. Andersson, Fredrik Bermar, Karl-Göran Bottwyk, Bertil Häggman, Bertil Lindblom, Fredrik Runebert, Lukas Runsäter och David Stavenheim samt Christer Arkefors i Italien, Peter Hartvig i Danmark, Bertil Wedin i Mellersta Östern, Allan C. Brownfeld i USA och Rune Westin i Australien.

Presslagd 2006-03-20

Strands Tryckeri, Lindesberg 2006

Marskalken av Finland Gustaf Mannerheim pryder omslaget till detta nummer av Contra. Detta i anslutning till en artikel om förspelet till det finska befrielsekriget som återfinns på sidan 17. Marskalk Mannerheim ledde Finlands befrielse 1917–1918, han var överbefälhavare under Finlands två krig mot Sovjetunionen på 1940-talet och han blev republikens president mellan 1944 och 1946. Contra erbjuder sina läsare att för 210 kronor inhandla ett exemplar av K-G Olins bok om Grafton-affären, en av de första väpnade motståndsoptionerna mot den ryska kontrollen över Finland. Teckning av Joakim Förars.

CONTRA-NYTT

Vi avskaffar faxen!

Det är ytterst sällan det kommer in något på Contras fax nu för tiden. De som skickar material eller beställningar till Contra gör det nästan uteslutande per e-post och i viss utsträckning snigelpost. När vår gamla trotjänare till faxapparat från sent 1980-tal gav upp sin sista suck beslöt vi därför att inte skaffa någon ny. Under en övergångstid har vi haft vårt ingående faxnummer vidarekopplat till en annan fax, men vi kommer senare i vår att stänga ned faxanknytningen helt och hållet. Använd istället redax@contra.nu eller Contra, Box 8052, 104 20 Stockholm för att komma i kontakt med Contra.

Contras bibliotek...

är ett av Sveriges, ja kanske hela Sveriges, bästa antikommunistiska boksamling. Det står till förfogande för prenumeranter och andra som arbetar med studier, uppsatser med mera. Biblioteket har inga fasta öppettider utan överenskommelse får träffas från gång till gång. En katalog över bibliotekets innehåll finns på Contras hemsida för prenumeranter, <http://www.contra.nu/prenumerant/biblioteket.html> (för att komma in där behöver Du användarnamn och lösenord som står i rutan här till vänster). Om Du själv har böcker som kan komplettera biblioteket tas bokdonationer tacksamt emot. Kontakta redaktionen!

MAGNUS STENBOCK TANKAR OCH SYNPUNKTER

TIONDE UPPLAGAN

Innehåller bl a: Missförhållanden i "välfärds"-Sverige – Rotlösheten såsom följd av traditionsupplösningen ; – Miljöförstörelsen såsom följd av materialismen och tekniken; – Kulturförfallet bl a inom konst, musik och litteratur: – Kvinnorörelsens svek mot den äkta kvinnligheten och mot familjelivet; Hemmakvinnans utomordentliga betydelse; – Kommunismens verkliga ansikte.

Författarinnan grevinnan Ebba Lewenhaupt skrev (om första uppl) i Lunds Veckoblad; "Få har haft mod att så ärligt framlägga sina åsikter och bryta en lans för sanningen". – "Många blixtrande idéer, som skulle kunna lysa och upplysa en värld". – "Magnus Stenbock skulle kunna göra sig hörd som stormklocka".

Dr S. Gunnar Edlund (om andra uppl) i Nya Wermlands-Tidningen: "Utan tvivel ger Stenbock i sin bok uttryck för vad en mängd människor i detta land tycker och tänker men ej alltid vågar röja vare sig i tal eller skrift".

Red Berry Johnson i Karlskoga Tidning: "Magnus Stenbocks bok innehåller massor med för de maktavande i landet obehagliga sanningar".

Red Gösta Hellbeck i Norrköpings Tidningar: "På ett i dag praktiskt och i övrigt hyperaktuellt område – miljöförstörelsen – kan Magnus Stenbock faktiskt räkna sig såsom föregångare. De teser han förde fram och de förutsägelser han gjorde redan i sin boks första upplaga har visat sig riktiga".

RIKT ILLUSTRERAD

PRIS 280 KRONOR PLUS PORTO OCH EMBALLAGE

Beställ hos greve M. Stenbock, Herrborum, 614 93 SANKT ANNA

Karl Gerhards budskap ännu aktuellt!

Bland de vilda hästar som har galopperat på fru Clios rännar bana är den trojanska hästen som sig minst generat för att lyfta svansen här och där. I världsmanegen politikerna som dumma Augustar står i parad - hurra! Det är den ökända hästen från Troja, som slupit ut ur historiens stall. I ryttargången sig statsmännen oja - en del ha socker i fickorna ifall att hästen skulle va' möjlig att tämja - det är en högst neutral politik. Vi svenskar umgås med kraken i sämja, han går numera i reguljär trafik.

★★★ Ingressens utdrag ur Karl Gerhards kuplett ur revyn *Gullregn* (1940) syftar på den tyska nationalsocialismens maktutövning och den anpassning den ledde fram till i hela världen, icke minst i Sverige. Ämnet var i hög grad aktuellt då revykungen Karl Gerhard (Karl Emil Johnson) först framförde visan, eftersom den tyska krigsmaskinen några månader tidigare hade ockuperat Danmark och Norge.

Att kritisera Nazityskland var också högst kontroversiellt, vilket demonstreras av att Stockholms överståthållarämbete den 9 augusti 1940 utfärdade förbud mot vidare framförande av scenbilden "Den ökända hästen från Troja", ingående i Karl Gerhards revy *Gullregn*. Förbudet utfärdades efter påtryckningar från den tyska legationen i Stockholm. På motsvarande sätt lät regeringen konfiskera tidningar, såsom *Trots Allt!* och *Göteborgs Handels & Sjöfartstidning*, vilka bedömdes vara alltför tyskfiendliga.

Överståthållarämbetet motiverade förbudet med att scenen – och kupletten – var "förargelseväckande". I uruppförandet fanns fem verser i kuplettvisan, men Karl Gerhard strök själv en vers som behandlade Tycklands ockupation av Danmark. Melodin är ursprungligen en rysk kör som bearbetats av Lille Bror Söderlundh.

Våld lönar sig

Efter denna inledning frågar sig kanske vän av ordning varför vi valt att ta upp en 65 år gammal revy, låt vara skapad av en älskad svensk artist. Svaret är enkelt: Karl Ger-

Elegante revykungen Karl Gerhard retade gallfeber på tyska legationen med sin kuplett "Den ökända hästen från Troja". Dessvärre är visans budskap lika aktuellt i dag.

hards kuplett är precis lika aktuell i dag, då Västvärlden (icke minst Sverige) driver en anpassningspolitik gentemot en annan totalitär kraft – den extrema variant av islam som kallas islamism eller islamofascism och de länder som backar upp den. De rabiata muslimernas agerande har i fallet med de famösa Muhammed-teckningarna helt klart visat att "våld lönar sig".

Det är inte svårt att finna likheter mellan situationen som rådde 1940, då Andra världskriget befann sig i sitt inledningsskede, och den som råder i nådens år 2006, då Kriget mot terrorn pågått i

tommy.hansson@contra.nu

ett par år. I stora delar av världen finns en tendens att stå beredda med "socker i fickorna" i syfte att blidka den aggressiva parten i den pågående kraftmätningen, där Muhammed-karikatyerna är ett frontavsnitt av onekligen rätt bisarrt slag.

Vem hade för det första trott att någonting som inträffat i Danmark, av alla länder,

skulle förorsaka ett händelseförlopp av världspolitisk karaktär? Och dessutom inte för någonting som Danmarks regering eller andra politiker gjort, utan på grund av tio (det brukar påstås att det är tolv teckningar, men på två av teckningarna finns Muhammed inte ens med) satirteckningar i tidningen *Jyllands-Posten* (Danmarks största tidning) med profeten Muhammed som motiv. Teckningarna publicerades i slutet av september 2005 men ledde inte till någon som helst uppståndelse, förrän ett antal danska imamer rest runt i arabvärlden på agitationsresa med nämnda teckningar samt några teckningar som inte varit publicerade.

De danska satirteckningarna, och de reaktioner dessa lett till, har så här långt varit innevarande års största utrikespolitiska händelse som diskuterats i all världens medier och även i Vita huset och EU. I Sverige har väl *Expressen* varit det medium som mest djuplodande har belyst frågan.

Det var också en *Expressen*-medarbetare, den muslimska kulturskribenten Dilsa Demirbag-Sten, som stod för de tyngsta inlägg-

gen då Publicistklubben, under rubriken "Muhammed-teckningarna – att publicera eller inte publicera, det var frågan", höll en debattkväll i Stockholmi slutet av februari.

Demirbag-Sten, som betecknar sig som sekulär muslim, slog redan inledningsvis fast:

–Svenska medier har varit feiga!

–Plötsligt har vi företrädare för totalitära diktaturer, fortsatte Demirbag-Sten, som talar om för statsminister Fogh-Rasmusen vad han skall göra. Det är en otroligt liten grupp muslimer som agerar genom att bränna ambassader och så vidare. Man hänvisar till att man känner sig kränkta, men vadå – hur många Madonna-fans blir inte kränkta av "olämpliga" pressbilder av idolen! Dom bränner vare sig ambassader eller flaggor.

"Muslimer fullt integrerade"

Den viktigaste frågan för Dilsa Demirbag-Sten är denna:

–Vi måste försvara yttrandefriheten. Man kan tycka vad man vill om Sverigedemokraterna, men när utrikesminister Laila Freivalds med SÄPOs hjälp går in och stänger deras nättidning, då är det bekymmersamt ur yttrandefrihetssynpunkt. Några har påtalat att satirteckningarna är smaklösa – men det har ingen betydelse i sammanhanget och kan aldrig vara något argument mot publicering. Vi har ingen anledning att vara smakdomare.

Dilsa Demirbag-Sten har gjort sig känd för att uppmana så många svenska medier som möjligt att offentliggöra Muhammed-teckningarna, men det var inte en linje som fick allmänt gehör bland debattörerna i panelen hos Publicistklubben. *Sydsvenska Dagbladets* chefredaktör och ansvarige utgivare, Peter Melin, sade att hans tidning först övervägde att publicera teckningarna ur nyhetssynpunkt men att man sedan tänkte om:

–Vi kom fram till att yttrandefriheten har gränser. Dessutom bedömde vi att teckningarna i *Jyllands-Posten* var av låg kvalitet. Vi ser inte detta detta som en fråga om yttrandefrihet.

En liknande attityd intogs av *Svenska Dagbladet*, vars redaktionschef Mats-Erik Nilsson menade att i detta fall värdet av yttrandefrihet stod i konflikt med den kränkning ett publicerande kunde medföra för muslimer i Sverige.

Från Danmark medverkade vid Publicistklubbens debatt Rolf Jonshøj, före

Tyska ambassaden då. Muslimska pöbelhopar nu. Yttrandefriheten sitter trångt i Sverige. Här programmet till Karl Gerhard's revy "Guldregn", som besjars efter ingripande av tyska ambassaden.

detta Stockholms-korrespondent och numera politisk reporter vid Danmarks radio. Jonshøj lutade åt att svenska medier överlag varit feiga och att statsminister Göran Persson var ute i ogjort väder när han talade om för sin danske ämbetskollega, Anders Fogh-Rasmusen, hur denne borde ha agerat. Jonshøj kom dessutom med följande väsentliga belysning:

–När *Jyllands-Posten* publicerade Muhammed-karikatyren den 30 september 2005 var det med motiveringen, att i ett västerländskt demokratiskt samhälle får man finna sig i förlöjligande, spott och hån. Till Danmarks muslimer sa man att "publicerandet är ett tecken på att ni nu är så integrerade i det danska samhället, att ni får tåla sådant här". Genom publiceringen menade man att de danska muslimerna integrerats fullt ut i det danska samhället.

Någon i publiken (från tidningen *Veckans Affärer*) gjorde ett försök att stämpla *Jyllands-Posten* som "högerextremistisk", men den karaktäristiken vann inte Rolf Jonshøjs gillandet.

–*Jyllands-Posten*, numera Danmarks största tidningen, är en högertidning som gärna går emot det politiskt korrekta, men det är ingen högerextrem tidning. Den har dessutom en omfattande och seriös utlandsbevakning.

Lasse Herneklint från TV4 Nyheterna upplyste om att på TV 4 har man valt varianten att visa teckningarna i sitt sammanhang, men att inte "zooma in" alstren i fråga.

Får man avbilda Muhammed?

Det har i debatten kring Muhammed-teckningarna ofta hävdats att enligt muslimsk tradition är det absolut förbjudet att, i någon som helst form, avbilda profeten Muhammed. Militanta muslimer i Indonesien har också gått till angrepp mot amerikanska institutioner därför att Muhammed finns avbildad i form av en relief i en federal byggnad i USA. Det är emellertid uppenbarligen så, vilket Dilsa Demirbag-Sten påpekar, att det är ett relativt fåtal muslimer som blir så upprörda att de – ofta utkommenderade av totalitära regimer såsom dem i Syrien, Iran och Pakistan – är beredda att ta till våldsmetoder, något som i flera fall lett till dödsoffer. Också kristna kyrkor och kristna liv har gått till spillo av bara farten. Och i Koranen finns förvisso inget avbildningsförbud, däremot förbud mot att dyrka (av)gudabilder. I själva verket är det också så att det finns en klyfta mellan shia- och sunnimuslimer. I shia-riktningen av islam är det inte något märkligt att avbilda Muhammed, medan det däremot är mindre acceptabelt i sunni-islam. Plötsligt har vi fått en hop sekulära uttolkare av sunni-islam i vårt land – som i konflikt med shiiterna sprider en uppfattning om vad som gäller inom islam.

Väld och kollektivism är naturligtvis inte någonting främmande för islamsk kultur. Exemplet Irak visar vidare att de traditionella spänningarna mellan shia- och sunnimuslimer kan leda till bestaliska våldsdåd av inbördeskrigsliknande dimensioner. Till skillnad från i kristendomen finns i islam inte ideal som uttrycks i meningar som "vända andra kunden till" eller att "älska sina fiender". Rå vedergällning gäller.

Det religiösa motivet bakom protesterna är givetvis en väsentlig faktor i sammanhanget, och helt klart måste fredliga protester och missnöjesyttringar av olika slag accepteras. Brandattentat och mord är och förblir emellertid medel som är ovärdiga såväl profeten Muhammed som den världsreligion han gav upphov till. Sann religiositet kan inte under några omständigheter ta sig uttryck i sådana metoder. De djupare motiven bakom våldsaktionerna är i stället snarare hat och avundsjuka gentemot Västerlandet med dess demokratiska och frihetliga ideal, vilka uppenbart ter sig förhatliga för de muslimska extremister som går under benämningen islamister eller islamofascister. En betydelsefull faktor är också de totalitära regimernas målsättning att påverka västländerna i en

för dem önskvärd riktning.

I sammanhanget måste vidare islams karaktär i stort beröras. Islam grundades på 600-talet av Muhammed, en före detta kameldrivare som ansåg sig ha fått en uppenbarelse från Allah att teckna ned innehållet i den religiösa urkunden, Koranen. Orsaken till islams utbredning låg dock inte bara i Koranens kraftfulla budskap, utan fastmer i de blodiga erövringskrig som leddes av profeten och som bland annat inbegrep grymma massakrer på judar och kristna. De muslimska härarna fortsatte sedan att tåga mot de förhatliga "otrogna", motiverade av talrika passager i Koranen vilka uppmanar till slakt på dem som inte frivilligt underkastar sig islams maktanspråk. Först 1683 kunde de muslimska erövringstågen i Europa hejdas sedan en osmanska (turkisk) här belägrat det tyskromerska rikets huvudstad Wien.

Turkarna drevs då på flykten av en armé bestående av soldater från dels tyska grannstater, dels Polen under konung Johan Sobieski. Åren närmast därefter kunde kristna styrkor återta Buda och Belgrad, och vid freden i Karlowitz 1699 återfick de kristna makten i stora delar av Centraleuropa och på Balkan. Bosnien förblev dock under muslimsk kontroll.

Under medeltiden hade visserligen något som liknande en kulturell guldålder för islam kunnat skönjas inkluderande en rad vetenskapliga landvinningar, men den efterträddes av en lång period av efterblivenhet, letargi och krigiska övningar, till en del i samband med de västerländska korsstågen vilka initierades som en reaktion på muslimska våldsdåd mot kristna pilgrimer. Religionsutövningen i flertalet av dagens muslimska samhällen kan närmast liknas vid den situation som rådde i Europa på 1500- och 1600-talen med härskarnas krav på läromässig ortodoxi och hårda straff för avvikare.

Nytt krig

Nu råder, sedan den 11 september 2001, åter krigstillstånd, inte mellan islam och kristendom men väl mellan Västerlandet, med USA som fanbärare, och islamismen/islamofascismen. Den senare inriktningen anstränger sig för att få med så stora delar som möjligt av den muslimska majoriteten under fanorna, och i det perspektivet kom de danska Muhammed-teckningarna väl till pass (teckningarna har sedan dess publicerats i en lång rad länder inklusive i den muslimska världen). Det hör till sa-

ken att det finns en lång tradition i muslimska länder att publicera antisemitiska nidteckningar i de oftast hårt statsstyrda medierna.

I det islamistiska projektet ingår som sagt att skaffa sig ett alltmer ökat inflytande över de islamska massorna. Ett verksamt medel har visat sig vara de moskéer, som i ett ständigt ökande antal uppförs i västländerna inklusive Sverige. De moskéer man lyckas få kontroll över blir sedan till viktiga propagandacentraler för det islamofascistiska hatbudskapet mot Västvärlden/Israel och dess kristna/judiska värderingar. Samtidigt saknar kristna möjlighet att bedriva någon form av meningsfull verksamhet i muslimska länder. Dödsstraff hotar dem som söker omvända muslimer till andra religioner. Att bygga kyrkor är det inte tal om.

Så blir det dags att återvända till Karl Gerhard och hans kuplettvisa om den ökända hästen från Troja, "moderniserad till femte kolonn". Ty det är precis så den islamistiska närvaron i Väst måste ses – som en förrädisk femte kolonn. I vissa länder, i Europa främst Tyskland och Holland men även i en lång rad andra länder, har den muslimska komuniteten blivit till en inflytelserik politisk kraft vars till synes alltmer långtgående krav på att få fullt svängrum för sina seder och bruk sätter en ökad press på de demokratiska regeringarna. Man skall ha fullt klart för sig, att de islamistiska extremisterna, samtidigt som de kan verka just i kraft av de demokratiska samhällenas tolerans och öppenhet, ser med cyniskt förakt på just dessa egenskaper vilka de endast ser som ett medel att föra fram sitt budskap.

I samband med Muhammed-teckningarna har den islamistiska/muslimska påtryckningspolitiken redan lett till lika påtagliga som beklagliga resultat. I Sverige beslutade regeringen i samarbete med SÄPO om att stänga SD-kurirens nätupplaga, sedan den sverigedemokratiska tidningen offentliggjort en egen Muhammed-karikatur. Perssonregeringen har också varit noga med att distansera sig från Danmark, även om den ambassadbrännande pöbeln knappast förmår skilja mellan Sverige och Danmark. Ärkebiskop KG Hammar har som vanligt gjort en sorglig figur.

I Danmark har företag, med Arla i spetsen, gått ut och tagit avstånd från teckningarna och även sagt sig vilja bojkotta Israel för säkerhets skull. Och i Finland har

regeringen gript in och hotat med åtal för publiceringen och parallellt därmed ursäktat sig inför arabvärlden.

Och den höge EU-representanten Javier Solana undertecknade den 7 februari ett uttalande tillsammans med generalsekreterarna för FN respektive The Organization of the Islamic Conference som tar avstånd från "kränkningarna" mot världens muslimer och manar till försiktighet i västmedierna med material som kan sära muslimska känslor.

Eller för att uttrycka det med en rad från en annan Karl Gerhard-visa:

–Nu ska vi vara, nu ska vi vara snälla.

Skratt och distansering

De muslimska överreaktionerna leder sannolikt till en beklaglig konsekvens av indirekt slag: religion i allmänhet misskrediteras i det redan sekulariserade Väst. Det måste då påpekas att religion definitivt inte är samma sak som totalt humorbefriad, våldsbenägen fanatism. Här skrev estradören och estadören Olof Buckard ett tungt vägande inlägg i Expressen den 21 februari 2006. Jag citerar:

"Guden Allah står säkerligen pall för det nesliga konterfejet av sin profet. En imam hävdade i en debatt nyligen, att den som avbildar något gudomligt förbannar Gud ner till fjärde generationen. Det är genant. Att kräva vördnad för en sådan vidskeplig uppfattning kan självfallet ses som en klar förolämpning mot varje upplyst och vetenskapligt präglad samhälle... Skrattet, distanseringen måste till för att rena allvaret från dogmatism och puritanism, från ensidighet och förstelning. Från allsköns aya(s)tollereri."

Fotnot: Den som vill lyssna till Karl Gerhards ursprungliga tolkningar av "Den ökända hästen från Troja", "Nu ska vi vara snälla" och andra kupletter bör gå in i en välsorterad skivaffär och inhandla CDn *Karl Gerhard*, ingående i serien "Svenska sångfavoriter" (EMI Music Sweden AB). Magnus Uggle har dessutom släppt CDn "Ett bedårande barn av sin tid" där bland annat *Den ökända hästen från Troja* ingår. Men då är det Magnus Uggle och inte Karl Gerhard som sjunger. (Cupol).

Den som själv vill se alla Muhammed-teckningarna kan gå in på den informationstäta bloggen Jihad i Malmö, som sköts av kristdemokraten Hans C. Pettersson, <http://jihadimalmo.blogspot.com>

Några svenska pressröster kring Muhammed-teckningarna

Hans-Göran Björk, *Världen idag* 6/2:

”Under en lång tid har inte minst kristna och judar utsatts för övergrepp och kränkningar som är långt värre än de karikatyrteckningarna av Muhammed. Hittills har media helt enkelt inte vågat sig på att ifrågasätta eller skapa en karikatyrisk bild av Islam. Nu kom det, och nu small det... Problemet, eller rättare sagt tryggheten, för den svenska pressen är att kristna inte slår tillbaka som Islam.”

Ulf Nilsson, *Expressen* 14/2:

”Plötsligt trodde jag inte mina ögon. Där satt Säpochefen Klas Bergenstrand och erkände att han censurerat en nätsajt. I Sverige! Säkerhetspolisen ”övertalade” – lika med tvingade genom hot! – företaget Levonline att ta bort sverigedemokraternas hemsida med Muhammed-karikatyrrer: Det kunde bli aktuellt med fler ingripanden, antydde Bergenstrand, småningom stödd av Laila Freivalds... Den regering som skickar ut Säpochefen i tv för att hota yttrandefriheten har inte mer än varmluft mellan öronen.”

Sakine Madon, *Stockholm City* 15/2:

”Fria demokratier kan inte förbjuda åsikter, eller förlåt, ”kränkningar”. Har någon jobbiga åsikter, deal with it. Öppna munnen, skriv, rita och argumentera... Det är

En bild på profeten Muhammed och den ”heliga” stenen Kaba gjord i Tabriz i Iran år 1315

kränkande att folk hotar att förbjuda kränkningar. Frihet från kränkning är inskränkt yttrandefrihet och det kränker mig.”

Jackie Jakobowski, *Expressen* 15/2:

”Den tolerans och respekt som muslimer – både i Sverige och i arabvärlden – har rätt att kräva måste vara ömsesidig. Trovärdigheten i deras protester mot de danska Muhammed-teckningarna skulle öka kraftigt om de såg till att antisemitiska karikatyrer rensades bort i de egna miljöerna.”

Jan Kallberg, *Metro* 16/2:

”Att Sveriges ambassad brändes ner i

Damaskus handlar mer om Syrien än om Sverige. Syriens diktator vill visa sig som ledare för arabvärldens försvar mot västerlandet, därför brann ambassaden i Damaskus... I ett land som Syrien brinner inte en ambassad upp utan diktatorns godkännande.”

Jonas Hållén, *Metro* 20/2:

”I vissa fall kan det vara bra om man väljer att inte publicera material som kan uppfattas som kränkande av en viss grupp eller religion. Det avgörande är om man avstår från publiceringen av respekt eller rädsla. Tyvärr verkar det vara rädslan som styr den svenska offentligheten just nu.”

Per Ahlmark, *Dagens Nyheter* 22/2:

”Varför bör då inte ledande politiker i de ledande staterna ingripa mot pressen för att den nyttjar sin tryckfrihet? Därför att de flesta nationer har erfarenhet av sådant elände. I Sverige för 63 till 73 år sedan traskade tre tyska herrar gång på gång upp till statsråden för att protestera mot vårt lands tidningar. Inte sällan lyckades Victor Wieds, Werner Dankworts och Karl Schnurres hotelser tysta svenska redaktörer... Det är varken EUs eller FN:s sak att skylla på pressen i den fria världen och samtidigt tjusa till hetsen från den ofria.”

Inga protester mot arabisk satir

★ Som bekant publicerade *Jyllands-Posten* sina Muhammed-teckningarna den 30 september 2005, under det att de våldsamma protesterna däremot tog sin början flera månader därefter. Tidningen *Världen Idag* visar i en artikel den 13/2 att den egyptiska tidningen *Al Fager* offentliggjorde sex av satirteckningarna den 17 oktober. En av de bilder som mest kritiserats placerades dessutom på förstasidan. Den egyptiska publiceringen ledde dock vare sig till protester eller rättsliga åtgärder.

Al Fagers chefredaktör, Adel Hammouda, anses vara kontroversiell och har själv uppgivit sig vara överraskad över att publiceringen inte förorsakade några märkbara reaktioner, detta till skillnad från de fall då tidningar i den övriga arabvärlden – i exempelvis Jemen, Jordanien

gripits av polisen och ställts inför rätta. I en ledarkommentar i sin tidning antyder Hammouda att de våldsamma muslimska protesterna världen över har iscensatts av ett antal arabregimer i syfte att dölja missförhållandena i de egna länderna.

Adel Hammouda uppges varken ha ångrat publiceringen i *Al fager* eller bett om ursäkt härför, detta till skillnad från *Jylland-Posten*. Den egyptiske tidningsmannen hävdar dock att han inte hämtat teckningarna från Danmark utan från en saudiarabisk webbsida.

Också den engelskspråkiga, israeliska tidningen *Jerusalem Post* har publicerat Muhammed-teckningar utan att ha råkat illa ut. Totalt har teckningarna publicerats i ett stort antal länder.

Den egyptiska tidningen al Fagr hade redan i oktober en av teckningarna på sin förstasida – utan att saken väckte något nämnvärt uppseende.

Civilisationernas kamp

Harvard-professorn Samuel P. Huntington skrev 1993 en artikel om "Civilisationernas kamp". Efter det kalla krigets slut kommer världen att gå tillbaka till de långsiktiga konfliktmönstren, inte mellan nationalstater utan mellan civilisationer. Artikeln har fått stort genomslag i den internationella politiska debatten.

Samuel P. Huntington är statsvetare och professor vid ett av USAs bästa universitet – Harvard. Han har specialiserat sig på analys av konflikter och särskilt uppmärksammas hans artikel "Clash of Civilizations" (Civilisationernas kamp), som publicerades för mer än tio år sedan (1993) i den ansedda tidskriften *Foreign Affairs*. Artikeln utvecklades till en bok, som kom ut 1996 på engelska. Först i år, tio år senare, har den kommit ut på svenska.

Alltsedan artikeln publicerades 1993 har Civilisationernas kamp varit ett hett debattämne i kretsar som analyserar de stora utvecklingslinjerna i historia och politik.

Det finns de som har kritiska synpunkter på Huntingtons teser, men även de kvalificerade opponenter som tar hans analys på yttersta allvar.

I Sverige har Huntingtons teser knappast alls uppmärksammas. I resten av världen har de redan i hög grad påverkat politiken i många år.

Historien är inte slut

Huntingtons grundtes i artikeln i *Foreign Affairs* var att det i världen efter det Kalla krigets slut inte längre är fråga om konflikter mellan stater, utan konflikter mellan civilisationer. Efter Västs totala seger i det Kalla kriget, när kommunistdiktaturena rasade ihop som korthus, den ena efter den andra, såg många detta som en slutgiltig seger för den västerländska demokratiska modellen över hela världen. Francis Fukuyama skrev en annan berömd artikel i *Foreign Affairs* med titeln *The End of History* (Historiens slut), som argumenterade att konflikterna av den traditionella typen i historien hade nått ett slut, eftersom segern för den västerländska demokratin var slutgiltig och total.

Huntington var en av dem som ifrågasatte Fukuyamas tes. Han menade att Västs seger i det kalla kriget inte innebar ett slut på den traditionella typen av konflikter i historien, utan en återgång till den typen av konflikter som var dominerande innan de ideologiska

konflikterna blev så centrala som de var på 1900-talet. Efter konflikterna mellan nationalsocialismen och demokratin och kommunismen och demokratin var det åter dags för den gammaldags kulturella konflikten menade Huntington. Han ser det Kalla kriget som en intern västerländsk

cg.holm@contra.nu

konflikt, trots allt var marxismen och kommunismen produkter av den västerländska civilisationen. Han lyfter upp analysen till en högre nivå.

Nationalstaterna blir underordnade redskap för större motsättningar

Nationalstaterna kommer fortfarande att spela en roll i det praktiska konfliktmönstret – ja de kommer som tidigare att vara de dominerande aktörerna i internationella konflikter. Men den övergripande motsättningen i internationell politik kommer att vara av mer övergripande natur, den kommer att ligga mellan olika kulturer och religioner, inte mellan olika nationalstater. Nationerna och konflikterna mellan nationer kommer att vara inlänkade i de olika

Samuel P. Huntington, Harvard-professor som lanserat teorin om civilisationernas kamp.

kulturmönstren.

Vilka civilisationer/kulturer ser då Huntington som grundläggande? Han ser i första hand sju kulturella sfärer: den västerländska civilisationen, den muslimska världen, den hinduiska civilisationen, den konfucianska (kinesiska) civilisationen, den buddhistiska kulturen, Japan och Afrika söder om Sahara. Han är dock osäker på om dessa sju civilisationer är de enda som verkligen är att räkna med. Han tar upp frågan om Latinamerika och de ortodoxa kristna delarna av Europa är att räkna som en del av den västerländska civilisationen eller inte. Han lämnar frågan öppen. Antingen kan utvecklingen gå mot en fördjupad integration med den västerländska civilisationen eller i riktning mot att det blir ytterligare en eller två huvudriktningar i jordens kulturella indelning.

I ökande utsträckning har vi efter det Kalla krigets slut sett konflikter efter dessa Huntingtons linjer blossa upp. Idag kanske mest åskådliggjord av konflikten mellan islam och det demokratiska och kristna västerlandet. Konflikten på Balkan i samband med Jugoslaviens sönderfall gick till stor del längs linjen Västerlandet mot den muslimska världen. Dock bör vi märka att det ortodoxa Serbien hamnade vid sidan om och råkade i konflikt med såväl Väst (Kroatien) som den muslimska världen (den muslimska delen av Bosnien och albanerna i Kosova). En annan konflikt mellan den muslimska världen och utlöparen av den västerländska civilisationen i form av den ortodoxa regionen har märkts i Tjetjenien. Vid gränsen mellan Indien och Pakistan kolliderar den hinduiska civilisationen med islam, på Filippinerna är det Västerlandet mot islam, i Thailand den buddhistiska världen mot den islamska. I Sinkiang och Centralasien är det den konfucianska civilisationen mot islam och så vidare. Det kanske förtjänar att noteras att islam är i fokus för konflikterna på många ställen, vilket inte helt stämmer överens med Huntingtons analys. Hans uppfattning

var att den främsta konfliktlinjen skulle gå mellan den konfucianska civilisationen och Västerlandet.

Huntington menar att vi i Väst har svårt att ta till oss dessa dimensioner i konflikterna eftersom Västerlandets tänkande varit så dominerande i det internationella samfundet och i de internationella politiska institutioner som byggts upp under de senaste femtio åren. FN har byggts upp efter en legalistisk västerländsk princip (med rötterna egentligen hämtad i den romerska rätten) och tron på demokratin som en universellt eftersträvat princip. Visserligen har under större delen av FNs existens flertalet medlemmar varit diktaturer eller halvauktoritära stater, men på något sätt har ändå FN som institution i princip stått upp för de västerländska demokratiska idealen.

Det konfucianska hotet mot Väst

Även om vi idag kan tycka att islam är det största hotet mot det västerländska tänkandet hade Huntington alltså andra tankar när han skrev sin artikel 1993. Han såg i första hand den kinesiska civilisationen som en utmaning. Kinesernas styrka ligger framförallt i den ekonomiska tillväxten, som bygger på de mångtusenåriga traditionerna av arbetsamhet och flit, företagande och respekt för kunskap och erfarenhet. Huntington ser att kineserna på ett antal områden kommer att ha gemensamma motsatsställningar som islam, och att det därför ligger en latent fara i en allians mellan just islam och den konfucianska civilisationen. Konflikterna med buddhismen i Sydostasien är ju uppenbar för bägge, liksom konflikterna med den västerländska civilisationen. Dock kan man inte bortse från de kraftiga motsättningarna mellan Kina och de islamska folken i nordvästra Kina och övriga Centralasien. Så mönstren är ju på inget sätt helt enkla och rätlinjiga.

Huntington menar att Västs starka ställning i världspolitiken inte beror på den västerländska civilisationens och religio-

”Civilisationernas kamp” belyses om inte annat av denna teckning som ingick bland Jyllands-Postens omtalade karikatyrer. Den danske tecknaren känner sig hotad av en intolerant islamism. Det var först sedan denna teckning väl publicerats som mobben (naturligtvis med sina totalitära härskares gillande) på arabländernas gator krävde att få styra innehållet i fria västerländska tidningar.

nens överlägsenhet i sig, utan på att att Väst varit överlägset i organisationen av det våld som är nödvändigt för att vinna en dominerande ställning. Han pekar på behovet av medvetenhet om konflikternas natur, för att man rätt ska kunna försvara sin position. Den eftergivna attityd mot islam som visas på många håll i Europa (inklusive Sverige) är därmed en uppenbar risk för att vår civilisation ska hamna i underläge i den del av konflikten som står mellan Västerlandets kristendom och Orientens islam.

Man kan också konstatera att den politik som drivs av USA kraftigt avviker från det konfliktmönster som Huntington målar upp. USA under åtminstone presidenterna Carter och Bush den yngre har blivit principfasta förespråkare för mänskliga rättigheter och demokrati åt världens alla folk. Det har praktiskt inneburit att USA ställt upp på muslimernas sida i konflikterna i Kosova och Bosnien – utan att för den skull få någon goodwill för detta ställningstagande mot den västerländska civilisationen från de muslimska länderna. Också när det gäller engagemanget i Irak och Afghanistan är det i grund och botten ett amerikanskt engagemang för mänskliga rättigheter och demokrati, och alltså inte alls ett engagemang i enlighet med det konfliktmönster som Huntington skisserat. Huntington menar dock tvärtom att de amerikanska ledarna att de demokratiska idealen i Väst inte är universella – att de istället ingår som en komponent i den vä-

sterländska civilisationen, men inte i övriga civilisationer.

Det faktum att Väst ser demokratin som ett universellt värde skapar enligt Huntington nya konfliktmönster.

Avsektularisering att vänta

Huntington menar också att den hundraåriga sekularisering som pågått i världen – och då kanske framförallt i Väst – har börjat vändas i riktning mot en avsektularisering. Religionen blir en identitetsskapare, vilket vi ju inte minst märkt i samband med muslimska extremisters framfart. Vad Huntington särskilt pekar på är att de fundamentalistiska religiösa

grupperna – de må vara muslimer eller tillhöra andra religioner – inte är rester från en utdöende värld, de fundamentalistiska strömningarna bärs tvärtom ofta upp av unga och universitetsutbildade människor, som skaffat sig goda kunskaper om världen på sekulära utbildningsanstalter, men som trots detta är öppna för värvning till de fundamentalistiska grupperna.

Huntington ser som nämnts framförallt den konfucianska civilisationen som ett hot mot den västerländska civilisationens dominerande ställning. Framförallt är det den snabba ekonomiska tillväxten som stärker dess ställning – och Västs svaga befolkningsutveckling gör inte vår position starkare. Han ser också – trots konfliktytan i Centralasien – motsättningarna mellan den konfucianska civilisationen och islam som mindre djupgående än de potentiella motsättningarna mellan Väst och islam respektive Väst och den konfucianska civilisationen. Därmed skulle det latent finnas en möjlighet till en allians mellan islam och den konfucianska civilisationen för att gemensamt stärka deras position i relation till den västerländska civilisationen. Konflikterna mellan Väst och islam må vara djupare, men i motsats till de islamska länderna uppvisar den konfucianska civilisationen den ekonomiska styrka och den vilja att satsa på militär uppbyggnad som är nödvändig för framgångsrik tävlan med Väst.

Katoliker, protestanter och ortodoxa

Det är verkligen de stora och långa linjerna i historien som påverkar Huntingtons syn på världen. De skillnader som vi kan se mellan Medelhavsområdets katolska tradition och Nordvästeuropas protestantiska tradition ser han knappast alls. Mer avgörande är då skillnaden mellan Väst (katoliker och protestanter) och den ortodoxa civilisation som aldrig fick vara med om renässansen, reformationen och upplysningen (ja även katolikerna påverkades i hög grad av reformationen och med femtio–hundra års fördröjning genomfördes åtskilligt av Luthers grundläggande tankar också i den katolska kyrkan i samband med den så kallade "motreformationen"). Mot den bakgrunden drar Huntington kulturgränsen mellan Finland och Ryssland, mellan de baltiska republikerna och Ryssland och sedan tvärs igenom Vitryssland och Ukraina. I Ukraina är det ju mycket tydligt att konflikten skär tvärs igenom landet. I Väst talar man ukrainska och är katoliker. I öst talar man ryska och är ortodoxa. I Väst strävar man efter att bygga upp demokratiska institutioner och det är Viktor Jusjtjenko som får rösterna, i öster strävar man efter att närma sig ett alltmer auktoritärt Ryssland och den politiska favoriten heter Viktor Janukovitj. Längre söderut går gränslinjen mellan det ortodoxa Serbien och det katolska Kroatien. Att Väst vid flera av konflikterna efter upplösningen av Jugoslavien ställt sig emot Serbien har reducerat potentialen av en allians mellan Väst och de ortodoxa länderna. Ryssland, den ortodoxa världens kärnland, har helhjärtat ställt sig på Serbiens sida, både i konflikten med Kroatien och i konflikten med Kosova och de muslimska delarna av Bosnien.

Konflikten mellan islam och Väst har pågått i 1300 år. Och den tycks fortsätta trots att Väst, NATO och USA ställt upp för de muslimska folken i Kosova, Bosnien, Irak, Kurdistan och Afghanistan.

Det var med våld som Muhammed spred sin religion (till skillnad från alla andra stora världsreligioner, vars grundare varit fridsamma människor som tagit avstånd från våldet och inte gjort anspråk på att styra det civila samhället). Redan på 700-talet hade muslimerna erövrat Spanien och marscherade vidare mot Frankrike (där de stoppades av Karl Martell vid Poitiers år 732). Det tog sedan 500 år innan Väst hade

befriat större delen av det kristna kärnlandet Spanien ("morens sista suck" drogs dock i Alhambra så sent som 1492). Men när Spanien befriats från de arabiska ockupanterna hade redan turkarna erövrat större delen av Balkan, tagit staden Buda i Ungern och även stått utanför Wiens murar, dock utan att lyckas erövrastaden. De kristna folken på Balkan befriades från sultanernas välde först under 1800-talet, men samtidigt drev turkarna ut de greker som bott i Mindre Asien och Konstantinopel och i Första världskrigets slutskede mördades 2,5 miljoner kristna armenier i det som idag är nordöstra Turkiet – där det idag knappast finns några kristna kvar.

Afrika och Indien i konflikt med islam

I Afrika går civilisationsgränsen en bit söder om Sahara. I Sudan bekämpar den arabiskdominerade regeringen i Khartoum kristna grupper i södra delen av landet. I Sudan har för övrigt en avvikelse från civilisationskonflikten uppstått under senare år på så sätt att även det muslimska negerfolket i Darfur råkat ut för arabernas motvilja och drabbats av massakrer och svält. I Nigeria går konflikten mellan de muslimska norra delarna av landet och de södra kristna delarna. Muslimerna kräver införande av sharia-lag i de muslimska delarna – och att denna lag även ska tillämpas på kristna. Mest uppmärksammas är kanske domen mot Safiyat Hussain, en ensamstående mamma som dömts till döden genom stening för utomäktenskapligt sexuellt umgänge – hon blev gravid genom våldtäkt. Våldtäktsmannen, Yakubu Muazu, friades eftersom det inte fanns av sharia-lagen föreskrivna fyra vittnen till våldtäkten, men barnets existens var tillräckligt bevis mot Safiyat. Dock har den sekulära centralregeringen i Nigeria hittills lyckats avvärja ett verkställande av dödsdomen mot Safiyat Hussain.

Också mellan islam och den hinduiska världen pågår en månghundraårig konflikt. Muslimer erövrade Indien i flera krigståg som räknas till de blodigaste i historien. Konflikterna var utspridda under hundratals år. Maktavarna var muslimer, men folket förblev hinduer. Många tempel revs och ersattes med moskéer. Så revs Ramatemplet i staden Ayodhya. En moské byggdes på platsen av den muslimske härskaren Babur år 1528. Platsen ansågs fortfarande vara guden Ramas födelseplats och var en

nagel i ögat på hinduiska nationalister, som stormade moskén och för hand jämnade den med marken år 1992. Muslimerna förnekade att det någonsin funnits ett hinduiskt tempel på platsen, men arkeologiska undersökningar har visat att det faktiskt fanns ett sådant tempel. Den indiska regeringen har dock hittills stoppat alla försök att återuppbygga det av muslimerna på 1500-talet raserade Rama-templet.

Flytande gränser

Gränserna mellan de olika civilisationerna är på inget sätt knivskarpa och det finns många nationella kulturer som vacklar om sin hemvist. Ett sådant exempel är enligt Huntington Turkiet. Landets dominerande religion är visserligen muslimsk, men sedan 1920-talet har den politiska ledningen med viss framgång försökt anpassa landet till västerländskt tänkande och västerländsk kultur. För att en omorientering ska vara framgångsrik krävs det dock inte bara att den politiska eliten för landet i den nya riktningen, den måste också vara framgångsrik i att övertyga de bredare folklagen om nyttan av nyorienteringen, liksom att det nya civilisatoriska hemmet ska vara villigt att acceptera nykomlingarna i "familjen". Turkiet har uppenbarligen problem på bägge dessa punkter. Den nuvarande regeringen är religiöst baserad, till skillnad från tidigare regeringars sekulära rötter, och beredvilligheten att ta emot Turkiet i den europeiska gemenskapen är ju inte allmänt omfattad.

Japan räknas av Huntington som en egen civilisation, även om såväl konfucianska som buddhistiska tankar präglar landets kultur. Han noterar särskilt att den japanska kulturen är den enda som vid sidan av Väst helt anammat det moderna samhället. Detta till skillnad från de flesta andra kultursfärerna. Den inställningen gör det enligt Huntington mer sannolikt att de goda relationerna mellan Väst och Japan kan fortsätta framöver.

Även i en värld som koncentreras kring civilisationernas konflikter kommer de nationella konflikterna och konflikterna mellan stater vara de som uppmärksammas. Men Huntington menar att man ska se dem i ett större mönster och att rena nationella konflikter får allt mindre betydelse i förhållande till de stora linjerna – där nationernas spel inordnas i ett mycket större spel.

I Jesu fotspår i norra Israel

Som framgick av förra numret av *Contra* besökte tidskriftens ansvarige utgivare Tommy Hansson Israel i november i fjol. Här följer en redogörelse i ord och bild för Hanssons resa till Galiléen inom ramen för samma besök.

Galileiska sjön, även kallad Gennesarets sjö och Tiberias sjö, förhöll sig lugn vid Contras reporters båt.

★ För en person med kristen bakgrund är det något alldeles speciellt att besöka Israels nordligaste del, Galiléen, belägen mellan Medelhavet och berget Karmel i väster och Galileiska sjön och Jordanfloden i öster. Södra delen av Galiléen utgörs av den bördiga Jisreelslätten. Jesus var från Galiléen – han var visserligen född i Bethlehem söder om Jerusalem, men han växte upp i Nasaret och etablerade sig därefter i Kapernaum (på hebreiska Kefar Nahum); i sistnämnda stad talade Mästaren ofta i synagogan samt utförde flera underverk, bland annat då han botade lärjungen Simon Petrus svärmödrer.

Kefar Nahum, beläget i anslutning till Galileiska sjöns nordvästra del, är i dag föga överraskande, i likhet med Nasaret, ett omtyckt turistmål. Här kan man bland annat beskåda den troliga platsen för botandet av Petri svärmor och det ställe där den gamla synagogan låg med murrester bevarade. Området har av naturliga skäl varit föremål för arkeologiska utgrävningar. Över Kefar Nahum, liksom andra orter i Galilén där Jesus en gång bedrev sin mission, vilar en rofylld atmosfär vilket gör ett besök i området till en angenäm upplevelse. Många kyrkor har uppförts i

trakterna, exempelvis i anslutning till den förmodade plats vid Galileiska sjön där Jesus utförde bespisningsundret samt den höjd som traditionellt går under benämningen Saligprisningarnas berg.

Om man däremot vill besöka det traditionella Frestelsernas berg får man bege sig till trakterna av Jeriko på palestinskt område, där Jesus sägs ha frestats av Djävulen två gånger (den tredje frestelsen ägde rum på tempelmuren i Jerusalem). Till toppen av Frestelsernas berg kan man ta sig med linbana. I anslutning till berget finns dessutom en riktig turistfälla med butiker och restauranger.

På Jesu tid hade Galiléen en blandad befolkning (med dominans för judarna) och utgjorde det nordligaste av dåvarande Palestinas tre regioner – de övriga var Judéen och Samarien. ”Vad gott kan komma från Galiléen?” var för övrigt ett stående argument bland människor som tvivlade på Jesu messianska anspråk. På 600-talet skedde arabisk invandring i området. Östra delen av Galiléen ingick i den judiska stat Israel som grundades 1948 genom FN:s försorg

(den norske generalsekreteraren Trygve Lie gjorde i samband därmed en betydande insats), under det att återstoden blev israeliskt som ett resultat av arabernas anfallskrig mot Israel 1948-49.

Kärt barn har många namn, sägs det, och det gäller verkligen Galileiska sjön, vilken ju även benämns Gennesarets sjö samt Tiberias sjö och på hebreiska heter Yam Kinneret. Största orten i området är Tiberias, uppkallad efter den romerske kejsaren Tiberius (regerade 14-37 efter Kristus). Det var vid denna sjös stränder som Jesus kallade flera av sina lärjungar och även, enligt en av Bibelns mirakelberättelser, gick på vattnet. Det sägs att stormar helt plötsligt kan blåsa upp på Galileiska sjön, men så var dessbättre inte fallet då artikelförfattaren gjorde en båtutture på sjön.

Sjön, som är Israels näst största vattensamling efter Döda havet, är 21 kilometer lång och åtta till nio kilometer bred. Genom en damm vid Deganya regleras utflödet till den långa men eljest oansenliga Jordanfloden som flyter mellan Galileiska sjön och Döda havet, vilken också förser de torra odlingsområdena i sydvästra Galiléen med livsnödvändigt vatten.

Om Döda havet kan det slutligen sägas att de israeliska ministerierna för miljö och infrastruktur kunnat bekräfta att särskilt dess norra del är i fara. Döda havet håller på att torka ut därför att vatten från Jordanfloden, som flödar in i Döda havet, har omdirigerats för inhemska behov. Denna utveckling anses skada denna historiska plats, vid vilken de historiskt banbrytande så kallade Döda havsrullarna upptäcktes vid Qumran 1947 och där den judiska sekten esséerna verkade.

”River Jordan is chilly and cold, hallelujah, chills the body but not the soul, hallelujah.”

SVERIGE-NYTT

Contras notisavdelning har i detta nummer sammanställts av Tommy Hansson och C.G. Holm. De källor som refereras är inte direkt citerade, utan texten är Contras sammanfattning av originalkällan om inte annat markeras med citationstecken.

Ingen åsiktsfrihet för homokritiker

När socialnämnden i Umeå skulle besluta om adoptioner för homosexuella valde kd-representanten Helén Edlund att yrka avslag och reservera sig mot majoritetens beslut om att tillåta adoptionerna. Genom sitt handlings sätt har hon blivit anmäld till den så kallade ombudsmannen mot sexuell diskriminering (HomO) samt även kritiserad av sitt eget parti. Edlund citeras så i tidningen *Världen Idag* (22/2 2006):

”Jag har valt att ta min utgångspunkt i FNs barnkonvention. Vid en adoption bör man eftersträva en situation som är så lik den ursprungliga familjebildningen som möjligt. En viktig del av detta är att barnet skall få tillgång till både en mamma och en pappa.”

Inom kristdemokraterna finns delade meningar om Helén Edlunds agerande. Några menar att det är varje politikers plikt att agerande i enlighet med skriven lag, medan exempelvis riksdagsman Stefan Attefall stöder henne.

Moderaterna och religionen

I *Contra* 1/2006 noterades på notisplats att folkhälsominister Morgan Johansson (s) anslutit sig till en militärt ateistisk organisation som heter Humanisterna. Den sammanslutningen har som målsättning att utrota religionen i Sverige och att låta ateistiska värderingar bli allena rådande. Det är dock sedan tidigare känt att religion inte är något som står särskilt högt i kurs inom socialdemokratien.

Däremot har det hos moderaterna, tidigare högerpartiet, av tradition funnits en betydligt mer positiv inställning till religionen som en viktig normbildande och stabilitetsskapande kraft i samhället, särskilt då naturligtvis kristendomen. Sedan Fredrik Reinfeldt valdes till partiordförande har dock läget blivit ett helt annat.

I en intervju med Ekot i början av mars sedan Reinfeldt kommit hem efter en resa till USA menade Reinfeldt exempelvis att han hade tre saker emot USAs president George W. Bush: dennes kristna världssyn, dennes positiva syn på dödsstraff samt den negativa synen på aborter. Den politiker i USA Reinfeldt uppgav sig känna mest samhörighet var Bill Clinton.

Därmed klargjorde Reinfeldt att (m) numera har lämnat sin värdekonserverativa grund.

Muhammed-teckningarna

De politiska partiernas inställning till den svenska yttrandefriheten är idag lika instabil som den var under Andra världskriget. Då var det tyska konsulatet som uppvaktade och svenska regeringen svarade med censur, transportförbud av tidningar med mera.

Idag är det pöbelhopar på gatorna i Mellanöstern som kräver att demokratiskt sinnade människor på andra sidan jordklotet ska inrätta sig efter just deras religiösa tro (flera av de aktuella länderna har dödsstraff för den som konverterar till kristendomen, andra förbjuder icke-muslimsk religionsutövning över huvud taget).

Det anmärkningsvärda är att det är ytterst få svenska politiker som har lärt sig något av 1930- och 1940-talet. Inställsamheten och undergivenheten är precis densamma som under nationalsocialismens härjningar. I brist på användbar lagstiftning har regeringen skickat UD-tjänstemän och SÄPO på företag som tillhandahåller tekniska tjänster till dem som velat utnyttja Sveriges grundlagsskyddade rättigheter.

Den politiska enigheten kring den svenska undfallenhetslinjen har varit stor. Endast en partiledare – Lars Leijonborg från Folkpartiet – krävde att de svenska partiledarna samfällt skulle ställa upp för yttrandefriheten. När partiledarna träffades på regeringens inbjudan visade det sig att alla de övriga ställde upp på pöbelhoparnas linje och även Lars Leijonborg fann det då för rimligt att dra sig tillbaka från den principfasta linje han hållit.

Efter Leijonborgs eftergifter finns det i stort sett bara en riksdagspolitiker som vågat ställa upp för traditionella västerländska demokratiska värderingar, Carl B. Hamilton, också han folkpartist. Han har till exempel protesterat mot att EUs utrikesministrar enats om ett uttalande som kan tolkas som att EU ber om ursäkt för att Danmark och Jyllands-Posten har yttrandefrihet.

Så här säger Carl B. Hamilton, som är professor, suppleant i utrikesnämnden och vice ordförande i EU-nämnden: ”Det är ett i vissa stycken förfärligt yttrande. Texten håller en ursäktande och krypande ton, och den uppmanar till självcensur. Istället borde ministrarna i klartext ha hävdat Europas grundläggande värderingar såsom universella, bland annat yttrandefriheten. Varken Laila Freivalds eller någon annan EU-minister har mandat att be om ursäkt

för Europas och Danmarks yttrandefrihet! Tvärtom borde de hävda Europas yttrandefrihet som ett föredöme”.

”Vi skall alltid vara intoleranta mot intoleransen. EU-ministrarna verkar ha glömt plikten att hävda EUs grundlag: Var och en har rätt till yttrandefrihet. Denna rätt innefattar åsiktsfrihet samt frihet att ta emot och sprida uppgifter och tankar utan offrentlig myndighets inblandning och oberoende av territoriella gränser. Mediernas frihet och mångfald skall respekteras”.

Apatiska barn medicinförgiftade?

Psykiatern Tomas Eriksson har i Läkartidningen skrivit en artikel om bakgrunden till problemet med de apatiska flyktningbarnen. Han konstaterar att det finns ett antal märkligheter med fenomenet ”apatiska flyktningbarn”: 1) Antalet fall har ökat från 0 till 400 på några få år 2) Fenomenet drabbar enbart barn i flyktningfamiljer där frågan om asyl inte avgjorts – inte barn med andra problem 3) Fenomenet drabbar enbart barn som lever med föräldrarna, inte de som kommer hit ensamma 4) Fenomenet drabbar enbart barn från före detta Sovjetunionen och före detta Jugoslavien.

Eriksson hävdar att personer som drabbas av de symtom som de apatiska flyktningbarnen uppvisar normalt vårdas på sjukhus till dess att klarhet nås om vad som förorsakar problemen. Så sker inte i det här fallet. Läkarna som vårdar barnen springer ifrån sitt medicinska ansvar menar han.

Eriksson menar att märkligheterna enklast kan förklaras av att det ligger någon manipulation bakom. Han pekar på att det i just före detta Sovjetunionen och före detta Jugoslavien receptfritt säljs läkemedel som har bromider som huvudkomponent. Läkemedlen användes i stor omfattning också i Sverige och Västeuropa från mitten av 1800-talet och framåt, för att uppnå lugnande effekter. På grund av bromidernas negativa biverkningar och effekter vid överkonsumtion används de inte längre i Väst. De ger enligt Eriksson vid överkonsumtion just de symtom som de apatiska flyktningbarnen uppvisar.

Rasistiskt våld i Landskrona

Helsingborgs Dagblad berättar om hur ungdomar i Landskrona utsätts för rasistiskt våld och inte vågar gå till polisen för att få hjälp – de saknar förtroende för polisens förmåga och intresse att göra något åt saken. Enligt tidningen är det en liga på ett

femtioårig invandrardom som jagar och misshandlar etniska svenskar, kallar dem ”svenedjävlar” och skriker ”vi ska knulla din morsa” samt avslutar det med misshandel. De drabbade vände sig i föl till Landskronas fält- och fritidsgrupp för att få hjälp med problemen, men blev istället rekommenderade att inte visa sig på de platser där de haft problem.

En byråkrat på sju fiskare

Tidningen Sunt Förnuft har tittat närmare på en av de mest subventionerade näringarna i landet – fiskerinäringen. Fiskeriverket sysselsätter 300 personer runt om i landet – antalet yrkesfiskare har sjunkit drastiskt och är nere på 2 000 personer. Det betyder att det finns en byråkrat per sju yrkesverksamma fiskare. Samtidigt som antalet yrkesfiskare går ned ökar antalet sysselsatta vid Fiskeriverket. På dryga tio år har antalet fiskare halverats, samtidigt som antalet anställda vid Fiskeriverket ökat med tio procent. Minskningen av antalet fiskare beror till stor del på att just Fiskeriverket har dragit in de licenser för verksamheten som fiskarna behöver.

När kommer statens monopoltidning?

I Vitryssland, Saudiarabien och andra auktoritära länder finns i praktiken enbart regimvänliga media. En ledande socialdemokrat, förre ministern Bengt K Å Johansson, skulle av allt att döma gärna se att det var likadant i Sverige. Han har varit ordförande i en utredning om så kallad public service (statlig radio och TV) i Sverige. Han är missnöjd med att alltför många människor har tillgång till varierande mediekällor. Det handlar till exempel om utländska tidningar via internet och utländska TV-kanaler via parabol. Enligt Dagens Nyheter kommenterade Bengt K Å Johansson ”problemet” att människor tog del av olika media enligt följande: –Det är ett problem eftersom vi behöver en gemensam grund för att vara en nation.

Sparkad för att han var kristdemokrat

Sakarias Winberg fick förra året arbete som försäkringsinformatör åt LO. Det handlade om att informera medlemmarna i Dalarna om hur de kunde göra val för sin avtalsgrundade pensionsförsäkring. Sakarias jobb blev dock inte långvarigt. Han fick sparken eftersom han visade sig

vara medlem i Kristdemokraterna. Det avslöjades sedan han skrivit en insändare i den s-märkta tidningen Dala-Demokraten. Sakarias insändare var emot en sänkning av spritskatten och av insändaren framgick att han var medlem i kristdemokraterna. Han blev omgående uppringd av LO-ombudsmannen som förklarade att han borde ha meddelat arbetsgivaren sin partitillhörighet, samt stoppade per omgående hans arbete som försäkringsinformatör. Han har fått ekonomisk kompensation för att han sparkades, kristdemokraternas partiledare Göran Hägglund har klagat hos LOs ordförande Wanja Lundby-Wedin mot det skedd, men LO-ordföranden har förklarat att hon tycker att det var helt rätt att sparka Sakarias Winberg.

Rikskriminalen anser att förlag utgör hot!

Rikskriminalen sammanställer vart tredje år en rapport som kallas ”nationellt hotbildningsdokument”. I den senaste utgåvan från slutet av 2005 skrivs följande: ”De tre olika typerna av påverkan, hot/våld, utpressning och bestickning hänger samman och samspekar på olika sätt. Hot om våld är ett relativt enkelt sätt att försöka influera utgången av ett ärende. Ofta rör det sig om förtäckta hot eller insinuationer. Ett exempel på detta är den bok de ryska systrarna Vera och Lena Efron skrev om sina kontakter med Skatteverket i vilken den tjänsteman som genomförde revisionen namnges”. Det är bara ett fåtal personer som nämns med namn i rapporten. Och två är alltså systrarna Efron. De drev en spannmålsimportfirma, med import från sitt forna hemland Ryssland. Efter en taxeringsrevision vägrades de i stort sett alla avdrag för omkostnader, varefter företaget gick i konkurs. Vera Efron (som kommer från en mycket välkänd bokförläggarsläkt från tsar-tiden) startade då ett bokförlag där den första boken var just en vidräkning med skattemyndigheten. Boken är drastisk i sin uppgörelse med vad författarinnan (troligen på goda grunder) anser vara rättslöshet. Den innehåller inga som helst hot mot några personer, men författarinnan sticker inte under stol med att hon ogillar de namngivna personer hon haft att göra med på skatteverket. En bok utgiven av förlaget Efron & Dotter recenserades för övrigt i Contra nummer 4 2005 (Skattmassens manifest, skriven av en pensionerad skattmas som själv hörde av sig till Efron sedan han läst Vera Efrons bok).

UTLANDS-NYTT

Sprängd sovjetkryssare

År 1949 gav Italien, som en del av dess krigsskadedstånd, kryssaren *Giulio Cesare* till Sovjetunionen, som döpte om den till *Novorossisk*. Men den 29 oktober 1955 exploderade, och totalförstördes, fartyget i Sevastopols hamn på Krimhalvön. Över 600 sjömän omkom. Från sovjetisk sida påstods det att det var fråga om en olycka – bränder hade uppstått ombord.

Nu kommer emellertid den ryska tidskriften *Itoghi* med en helt annan förklaring. På order av den italienska underrättelsetjänsten hade åtta italienska grodmän placerat tidsinställda bomber på skrovet. *Itoghis* källa är en sovjetisk före detta marinofficer, bosatt i USA, för vilken år 1997 den ende överlevande från den italienska kommandogruppen (en herr Nicolò) i detalj berättade hur sabotaget hade gått till. Grodmännen nådde Krim-kusten, först som passagerare på ett italiensk handelsfartyg som officiellt transporterade vete, och därefter i en miniubåt.

Två dagar efter explosionen togs de ombord på ett annat ditsamt italienskt handelsfartyg och fördes hem. Den italienska underrättelsetjänsten agerade å NATOs vägnar; NATO var oroligt för att *Novorossisk* skulle bestyckas med kärnvapenmissiler.

Israels kibbutzer

Kibbutzväsendet i Israel brukar framhållas som ett av få exempel på att socialismen,

under vissa omständigheter, kan fungera. Och visst har den socialistiska kibbutziden fyllt en funktion i staten Israel, särskilt under dess första decennier. Om några år firar dessutom kibbutzrörelsen 100 år (kibbutzerna var således en realitet långt innan den israeliska staten grundades 1948).

Kibbutzrörelsens socialistiska ideal har dock fortlöpande urholkats under årens lopp, konstaterar den svenska tidskriften *Menorah* (4/2005): "Med dagens växande privatisering av kibbutzerna verkar det gamla systemet löjeväckande men för 55 år sedan tog vi våra jämställda principer på största allvar", skriver Nechemia Meyers. En tredjedel av Israels första regering, ledd av premiärminister Ben Gurion, utgjordes av kibbutzmedarbetare, och 1949 besattes 20 procent av platserna i parlamentet Knesset av medlemmar från olika kibbutzer. Också armén i Israel bestod till stor del av kibbutzfolk.

I dag finns i hela Israel 266 kibbutzer, varav 80 procent i landets norra eller södra delar. Kibbutzrörelsen har emellertid tvingats anpassa sig till rådande realiteter, och i dag sker det mesta i kibbutzerna i enlighet med marknadsekonomiska principer långt ifrån de forna socialistiska idealen. "Men även om kibbutzerna upphör i sin nuvarande form", skriver Meyer, "kommer de alltid att bli ihågkomna för sin förmåga att dra till sig internationellt intresse och att den kollektiva tanken hölls levande i flera generationer. Kibbutzerna är faktiskt några

av världens få fortfarande fungerande kollektiv." Men som sagt också i utdöende.

Koreanerna i Irak

En av de 30 nationer som har trupper i Irak är Sydkorea. Den koreanska enheten kallas Zaytun-divisionen och är stationerad i provinsen Irbil i Iraks nordvästra region. I det militärläger som konstruerats för den koreanska divisionen ryms 3 200 soldater med uppgift att assistera vid rekonstruktionen och pacificerandet av Irak. Sedan Zaytundivisionen sattes in har omkring 10 000 sydkoreanska soldater tjänstgjort i Irak. Hittills har alla i enheten kunnat återvända hem oskadda.

Redan innan de koreanska soldaterna skickades iväg till Irak konverterade 24 soldater ur divisionen till islam. Dessa är nu tillbaka i Sydkorea, men ett fåtal muslimska trosbekännare av koreansk härkomst finns kvar i Irak. Dessutom finns i militärläget en nybyggd moské i syfte att tillgodose den islamska minoritetens religiösa behov. Enligt Zaytundivisionens befälhavare, generalmajor Jung Seung-jo, är detta också ett led i styrkans ansträngningar att skapa förståelse för den inhemska kulturen och dess värden och att nå förtroende mellan koreanerna och de många irakiska operatörer dessa har att samverka med i sin uppgift.

Den koreanska Zaytundivisionen har berömts för sina insatser så här långt. Styrkan har avdelats för fredliga insatser som att utveckla infrastrukturen och bistå lokalbefolkningen på olika sätt, till exempel genom att undervisa analfabeter. Dessutom skall man understödja Iraks säkerhetsstyrkor i denna relativt lugna del av Irak.

(Korea Policy Review)

Bush orättvist behandlad

Färre amerikanska väljare än någonsin anser att president George W. Bush behandlas rättvist i press och massmedia sedan Bush blev president. Det visar en opinionsundersökning som gjorts av *The Pew Research Center*. 2003 ansåg cirka hälften av tillfrågade amerikaner att behandlingen av Bush i pressen var någorlunda rättvis. Men i den senaste undersökningen var motsvarande siffra endast 34 procent. Enligt 32 procent är nyhetsrapporteringen alltför kritisk, medan 28 procent menade att rapporteringen om Bush inte är tillräckligt kritisk.

Särskilt republikanska väljare är kritiska gentemot pressrapporteringen – omkring

60 procent av personer som identifierar sig med det republikanska partiet GOP är kritiska till vad som skrivs om USAs president. Detta innebär enligt opinionsundersökningen en betydande förändring i de republikanska attityderna. Å andra sidan ansåg endast 16 procent av tillfrågade demokrater att Bush behandlas orättvist, under det att 45 procent av samma väljarkategori lutade åt att presstäckningen av Bush inte varit tillräckligt kritisk.

Enligt de som var kritiska mot medias rapportering var nyhetsföretaget *ABC News* den största syndaren i sammanhanget; 78 procent av dess kommentarer om Bush ansågs vara kritiska mot presidenten.

Enligt undersökningen ansåg 36 procent oavsett partisympatier att Bush gjorde ett bra jobb som president, medan samma siffra för enbart republikaner var 77 procent.

(NewsMax)

Folkmord

Den 27 januari är av FN utsedd som internationell minnesdag över Förintelsens offer, främst i syfte att minnas de omkring sex miljoner judar som dog under det nationalsocialistiska folkmordet. Hitlerregimen tog även livet av medlemmar i andra grupperingar såsom slaver, zigenare, kommunister, Jehovsas vittnen, handikappade, homosexuella med flera.

Emellertid har många fler folkmord än den fruktansvärda nazistiska Förintelsen skett genom historien. I modern tid kan följande exempel nämnas:

Kongo: här beräknas cirka tio miljoner människor ha dött till följd av den maktutövning som ägde rum under den tid landet var den belgiske konungen Leopold II:s privategendom; *Sovjetunionen*: det finns olika uppgifter om hur många som dog under bolsjevikernas välde med en höjdpunkt under Stalin, men 30 miljoner torde vara ett minimum (bara i Ukraina dog mellan fem och tio miljoner männis-

kor på grund av den svältkatastrof som framtvingades av Stalin). *Kina*: omkring 60 miljoner människor beräknas ha dött under Mao tse-tungs välde, varav minst tio miljoner under hungersnöden i slutet av 1950- och början av 1960-talet. Cirka sju miljoner föll offer för kulturrevolutionen. *Kambodja*: galningen Pol Pot, ledare för de röda khmererna, lät avliva mellan en och två miljoner människor. *Armenien*: omkring en miljon kristna armenier anses ha mördats av den muslimska, turkiska regeringen i samband med Första världskriget. *Östtimor*: från mitten av 1970-talet dödades omkring 200 000 människor av den indonesiska militärregimen. *Rwanda*: stammotsättningar i det centralafrikanska landet Rwanda ledde 1994 till att omkring en miljoner tutsier mördades av hutuer. FN förhöll sig helt passivt. *Sudan*: närmare 300 000 har mördats av de muslimska myndigheterna och folkmordet tycks fortsätta.

(VästboAndan)

USA-högerns flaggskepp har fyllt 50!

★ 1955 startade den då 30-åriga William F. Buckley, Jr. en konservativ tidskrift i USA som fick namnet *National Review*, en "journal of opinion" med det uttalade mottot "standing athwart history, jelling stop" (stå tvärsen mot historien och skrika stopp). Det var onekligen en djärv målsättning för en medial uppstickare. När NR firade sitt 50-årsjubileum i slutet av 2005 kan vi dock konstatera att man lyckades rätt bra med sin målsättning. Central för denna var kampen mot "den gudlösa kommunismen" och dess mest betydande förvaltare, Sovjetunionen.

I mitten på 1950-talet var republikanen Dwight D. Eisenhower amerikansk president. Det innebar dock inte att det rådde konservativ dominans i amerikanskt samhällsliv. Visserligen hade inte "nyvänster rörelsen" ännu stuckit upp sitt fula tryne, men den intellektuella världen var redan i ett fast vänstergrepp.

Antikommunismen var i hög grad misstänkliggjord genom senator Joseph McCarthys demagogiska överdrifter, och någon intellektuellt gångbar konservatism existerade inte. Precis därför insåg William F. Buckley, Jr. att något måste göras. Sprungen från en barnrik, katolsk familj i Connecticut hade Buckley 1951 skrivit en kontroversiell bestseller med titeln *God*

and Man at Yale, som ifrågasatte vänsterns dominans i det akademiska livet. Ett par år senare publicerade Buckley och svågern Brent Bozell den knappast mindre kontroversiella *McCarthy and His Enemies*, där man presterade ett nyanserat försvar för den avskydde senatören från Wisconsin.

"National Review became and remained an intellectual and ideological warrior – with logic, facts, and wits as its weapons", framhåller Thomas Sowell i en artikel av NRs jubileumsnummer (19 december 2005).

Kort sagt: *National Review* blev ett flaggskepp för en genomtänkt, demokratisk höger rörelse i USA som samlade en rad bemärkta skribenter: bland dem James Burnham, Whittaker Chambers, Russell Kirk, William Rusher, Willmoore Kendall, ja, till och med Joe McCarthy. NRs ideologiska inflytande ledde till att den uttalat konservative senatören Barry Goldwater från Arizona 1964 utnämndes till republikansk presidentkandidat.

Goldwater fick ordentligt med smörj av Lyndon Johnson i presidentvalet, men det bekymrade inte Buckley och hans anhängare nämnvärt – man hade, trots allt, lyckats samla ett betydande antal dugliga krafter kring Goldwaters kandidatur. Bland dessa fanns den före detta skådespelaren

Ronald Reagan vilken 1966 blev vald till guvernör i Kalifornien.

Reagan lade grunden till västsidans seger över det kommunistiska Sovjetunionen i det Kalla kriget, något som NR alltså siktat in sig på redan från början.

William F. Buckley, Jr. har numera lämnat alla sina ledande uppdrag med anknytning till den tidskrift han grundade för 50 år sedan, men han fortsätter ännu i sitt 81:a år att publicera tre krönikor i varje upplaga av NR; dessutom driver han oförtrutet sin "ruta" "notes & asides" i varje nummer.

Contra lyfter på hatten för 50-åringen!

Tommy Hansson

Lobbyisternas makt över Washington

Det har sagts att journalister och media utgör en icke-vald och inflytelserik tredje regeringsgren. Förvisso ligger det en hel del sanning i detta, men det finns ytterligare en icke-vald grupp män och kvinnor som i ökande grad spelar rollen av ett viktigt men hittills föga förstått regeringsbihang: lobbyisterna.

*** Något av problematiken med lobbyisternas roll tilldrog sig allmänhetens intresse när den prominente lobbyisten Jack Abramoff åtalades nyligen. 2004 höll senatens utskott för indianska affärer förhör angående Abramoffs förbindelser med ett halvt dussin indianstammar som hade anlitat honom. Andrew Ferguson har noterat följande i *The Weekly Standard*:

”Indianstammar har blivit betydande klienter på K Street... 1988 auktoriserade Kongressen, för att senare etablera ett regelverk för, kasinospel i indianreservat. Resultatet, utifrån en lobbyists perspektiv, kunde inte ha blivit förmånligare. Spelandet hade två huvudeffekter. Det gjorde en del stammar rika – indiankasinon inbringar så mycket som 30 miljoner US dollar per månad – och det gjorde att dessa spelstammar blev permanent intrasslade i en Washington-byråkrati som, i alla fall utifrån en utanförståendes perspektiv, föreföll på en gång allsmäktig och omöjlig att förstå. I hopp om att inte bli mosad av den druckna federala jätten har den hoppat i säng med en spelstam som kanske spenderar 20 000 US dollar i månaden eller mer för att behålla en Washington-baserad lobbyingfirmas tjänster.”

82 miljoner dollar

Under det att att prominenta firmor i Washington kanske fakturerar för totalt 20 miljoner US dollar i tjänster på ett år, rapporterade senatsutskottet att Abramoff och hans partner Michael Scanlon delade på så mycket som 82 miljoner dollar i avgifter från sex stammar över tre år. Abramoff instruerade också stammarna att göra donationer till vissa medlemmar av Kongressen och politiska ändamål han allierat sig med. På sitt kreditkort satte han upp kostnader för representanthusmedlemmen Tom DeLays (republikan

av Allan C. Brownfeld

från Texas) golfresa till Skottland år 2000. Det är olagligt för en lobbyist att betala för kongressmedlemmars resor.

Journalisten Elizabeth Drew noterar: ”Abramoffs beteende är symptomatiskt för den exempellösa korruption – det intensifierade köpsläendet om inflytande över lagstiftning och federal politik – som alltid har varit en smitta i Washington.” Drew fortsätter:

”Korruption har alltid förekommit i Washington, men under senare år har den blivit mer sofistikerad, genomgripande och påfallande än någonsin. En vän till mig som arbetar nära samman med lobbyister säger: ’Det finns ingen återhållsamhet numera; affärsgrupper och korridorpolitiker har blivit vansinniga – de finns i varje utrymme på Capitol Hill och dikterar lagstiftningen. Du

Brev från

Washington

kan inte röra dig på Capitol Hill utan att strö pengar omkring dig.”

I en artikel på förstasidan i *The Hill*, en tidning ägnad åt Kongressen, heter det den 29 april 2004:

”Demokrater i senaten erbjuder lobbyister ny tillgänglighet till demokratiska senatsledare och lagstiftare i utbyte mot personliga bidrag på 25.000 dollar, den maximala summa som tillåts för riksomfattande partiorgan när det gäller penninginsamling... Fred Wertheimer, ledare för Democracy 21, en grupp som bevakar regeringens göranden och låtanden, sade: ’Det är ett problem som gäller yttre sken och verklighet på det sättet att det uttryckligen förser människor som kommer med stora penningssummor med tillgänglighet till lagstiftare med makten att påverka deras intressen.’”

Båda partier

Det behövs knappast sägas att lobbyister är djupt involverade i båda politiska partier, så dilemmat är systemrelaterat, inte knutet

till ett visst parti. Antalet registrerade lobbyister i Washington har mer än fördubblats sedan år 2000 till mer än 34 750, medan de summor som lobbyisterna fakturerar sina nya klienter har ökat med över 100 procent. Det finns ingen gräns för hur snabbt lobbyföretag kan anställa folk, och ingångslönerna har ökat till omkring 300 000 dollar per år för de medhjälpare som har bäst kontakter och är ivriga att ”flytta ner på stan” från Capitol Hill eller Vita huset.

Av särskilt intresse är det sätt på vilket tidigare kongressledamöter förtjänar stora löner i sina försök att påverka sina forna kolleger till förmån för en mångfald grupper med särintressen. Enligt en studie utförd av Public Citizen lurpassar numera lobbyverksamhet, som en gång ansågs vara en motbidjande syssla, på nästan hälften av alla lagstiftare som återvänder till den privata sektorn när de lämnar Kongressen.

För två årtionden sedan återvände faktiskt de flesta framstående lagstiftare hem sedan de dragit sig tillbaka. Det stigma det innebar att återvända till Kongressen som korridorpolitiker avskräckte dem. I dag har emellertid skyhöga lobbyinglöner och tendensen för politiker att flytta med sina familjer till Washington-området gjort lobbyverksamhet till en ofta förekommande, till och med acceptabel, karriärväg.

The Washington Post rapporterar:

”Lockade av förväntningar om jättelika inkomster för minimalt arbete har 272 tidigare medlemmar av Kongressen registrerat för lobbyverksamhet sedan 1995... Mindre kända politiker kan lätt fördubbla sina årliga löner på 158 100 dollar när de blir lobbyister. Framstående lagstiftare kan tjäna ännu mera. Representanthusmedlemmen Billy Tauzin (republikan från Louisiana) avböjde i ett berömt fall 2003 mer än en miljon dollar om året i lön för att ersätta den legendariske Jack Valenti som president för Motion Picture Association.”

Till slut blev Tauzin, den förre ordföranden för representanthusets utskott som reglerar läkemedelstillverkningen, VD för the Pharmaceutical Research and Manufacturers of America. I valrörelsen 2002 mottog Tauzin, enligt the Center for Responsive Politics, 91 500 dollar från läkemedelsföretag.

”Tillgänglighet är samma sak som makt i Washington, och det finns få män-

niskor som har större tillgänglighet än en tidigare kongressledamot”, säger Frank Clemente, director för Congress Watch. ”Vi anser att att allmänheten har har rätt att få veta hur ofta deras valda företrädare skiftar sina lojaliteter och blir lobbyister.”

”Vi har ett problem”

Också yrkesverksamma lobbyister beklagar utvecklingen att före detta lagstiftare tar steget in på deras domäner. Tidigare kongressledamöter har många tillgångar som den genomsnittlige lobbyisten inte har. På Capitolium är det möjligt för tidigare politiker att röra sig inom ett vidare fält och förflytta sig med färre säkerhetsrestriktioner än någon annan, med undantag för aktiva senatorer och representanthusmedlemmar. Lobbyisterna har också frihet att promenera in i gym reserverade för medlemmar, kapprum, privata sammanträdesrum och in i utrymmen i nära anslutning till Kongressens båda kamrar – tillgänglighet som mindre gynnade lobbyister inte har.

Det finns faktiskt så pass många före detta lagstiftare som i dag ägnar sig åt lobbyverksamhet att senator Russell Feingold (demokrat från Wisconsin), tillsammans med John McCain medsponsor till lagstiftningen om politisk kampanjfinsansiering, har föreslagit att många av de privilegier på Capitolium som tillkommer före detta politiker skall skäras bort. Hans plan skulle ta ifrån politiker-som-blivit-lobbyister möjligheten att röra sig fritt kring senatens och representanthusets kamrar, i representanthusets gym och på områden på Capitolium som annars är tillgängliga enbart för medlemmar.

”Vi har ett problem här”, menar Allan Cigler, en statsvetare från the University of Kansas. ”Lobbyverksamhetens tillväxt förvärrar den obalans som redan råder mellan de som har resurser och de som saknar resurser.”

Patrick J. Griffin, tidigare president Clintons ledande lobbyist och numera verksam i den privata sektorn, framhåller: ”Folk inom industrin är villiga att investera pengar därför att de ser möjligheterna här. De ser att de kan vinna fördelar. Washington har blivit ett vinstcenter.”

Hewlett-Packard

Ta Hewlett-Packard Company som exempel. Denna Kalifornien-baserade datortillverkare nära nog fördubblade sin budget för kontraktbaserade lobbyister till

734.000 dollar 2004 och anlidade den erkänt skickliga firman Quinn Gillespie & Associates LLC. Dess mål var att få till stånd en lagstiftning som skulle göra det möjligt för företaget att återföra till USA, med en dramatisk sänkt skattenivå, så mycket som 14,5 miljarder dollar i vinst från utländska dotterbolag. Den ökade lobbyverksamheten betalade sig. Lagstiftningen godkändes och Hewlett-Packard kommer att spara miljoner dollar i skatter.

En föregiven känsla av berättigande bland några lagstiftare och rådgivare ger till och med upphov till oro från lobbyisternas sida. Reportern Jonathan Kaplan skriver i *The Hill*:

”Med löfte om anonymitet har fler än ett dussin lobbyister sagt att det finns de på Capitol Hill som aktivt tigger luncher, drinkar och andra favörer från K Street och tycks betrakta det som deras personliga utgiftskonto... Exempel på vad K Street motsätter sig inkluderar: en kongressman, vars familj kom på besök från nordöstra USA, ringde upp och begärde att få bli bjuden på middag; en medlem av en stab i senaten, som åt middag på en grillrestaurang på Capitol Hill, lade märke till en lobbyist i baren, gick fram till denne och överräckte sin nota till honom... En annan lobbyist sade att en tidigare rådgivare till en ledande politiker ämnade ’ringa upp för att äta lunch tillsammans med dig och ta med sig sin personal. Hon tänkte äta lunch och sedan ila iväg till ett annat möte... Du gör det gärna, men det är oartigt att inte ens låtsas som om lunchen har med jobbet att göra’.”

Representanthusmedlemmen Joel Hefley (republikan från Connecticut), tidigare ordförande i etikutskottet, säger: ”När jag först kom hit fick jag veta, ’Joel, det finns någon som betalar för allting.’ Han kommer ihåg en golfutflykt då en politiker, som han inte namnger, talade om för en lobbyist hur mycket han beundrade hans golfväska. Och visst, politikern hade snart en ny golfväska.

”Jag har sett det bästa och värsta när det gäller denna företeelse”, säger Hefley.

Några lobbygrupper som inriktar sig på advokatyrygger nu på tillvägagångssätt för ”federal marknadsföring” vid sidan om som anpassar deras klienters produkter till federala fördragsslutande tjänstemän.

Kriget i Irak

Kriget i Irak och efterdyningarna av orkanerna Katrina och Rita har erbjudit en

öppning för sådana lobbygrupper att gå in i nya, omfattande områden.

I fallet Irak menar senator John McCain (republikan från Arizona): ”Det är som en väldig honungsburk som drar till sig en massa flugor.” En sammanslutning lobbyister, New Bridge Strategies, ägnar sig aktivt åt att söka distributionsrättigheter för större USA-företag som producerar allting från spannmål till bildelar till hårtvättningsmedel. ”Det skulle vara en guldgruva att få rättigheterna att distribuera produkter från Proctor & Gamble”, framhöll en av New Bridges partners. ”En välförsedd 7-Eleven-butik skulle kunna slå ut 30 irakiska butiker; ett Wal-Mart-varuhus kunde ta över hela landet.”

Nyligen arrangerade en prominent civil tjänsteman, vid [det amerikanska försvarshögkvarteret] Pentagon, ett förmånligt kontrakt för Boeing Company innan han tillträdde en befattning hos denna flygplanstillverkare. Bernard B. Kerik, som ursprungligen utsågs till minister för Säkerhetsdepartementet, blev tvungen att avsäga sig posten när det blev allmänt känt att han tjänat 6,2 miljoner dollar på två år som konsult för ett företag som gjorde affärer med Säkerhetsdepartementet.

Om det finns klara etiska regler i Washington är det svårt att få klart för sig vilka dessa är. ”Vad vi ser nu är en liberalisering av regler för etik och yppandefrihet”, menar Charles Lewis, som leder den icke vinstdrivande organisationen Center for Public Integrity. ”De kan förklara det på vilket sätt de vill, men de försöker öka anställningsmöjligheterna för sina tjänstemän.”

Det är hög tid att lobbyisternas roll i Washington, D.C. blir föremål för en mer omfattande granskning, särskilt den roll som spelas av de tidigare kongressledamöter som söker påverka sina förra kolleger. Ju bättre vi förstår den verkliga dynamik som råder på Capitolium, desto bättre kan vi, som medborgare, göra vår stämma hörd när det gäller det som var menat att vara en demokratisk process. ✍

Det förtjänar att noteras amerikanska lobbyister måste låta sig registrera hos en särskild myndighet i Washington. Försöker Du bedriva lobbyverksamhet utan att vara registrerad (och därmed offentligt berättat vem Du arbetar åt) kan det bli ett långvarigt fängelsestraff. I Sverige är det fritt fram för vem som vill att bedriva lobbyverksamhet i hemlighet.

Finlands väpnade kamp gav frihet

Finlands 1900-talshistoria är fylld av dramatiska händelser inklusive fyra krig. Något av ett avstamp för den kommande händelseutvecklingen blev mordet på den ryske generalguvernören Nikolaj Bobrikov den 16 juni 1904. Drygt ett år senare sprängdes vapensmugglingsfartyget "John Grafton" utanför Jakobstad i Bottniska viken, också det en händelse som fick stor symbolisk betydelse för den finländska frihetskampen. Sedan följde Frihetskriget 1918, Vinterkriget 1939-40, Fortsättningskriget 1941-44 samt Lapp-landskriget 1945. I dag är Finland en välmående västdemokrati. Det kan dagens finska folk tacka de tappra landsmän som utförde de hjältemodiga insatserna i fyra krig för!

★★★ Finland var under århundraden en del av Sverige, ofta kallat "östra rikshalvan". Finska soldater svarade under otaliga krig för lysande insatser i de svenska arméerna. I och med Sveriges nederlag i kriget mot Ryssland 1808-09 var det svenska väldets saga emellertid all, och Finland blev ett ryskt storfurstendöme under tsarerna. Sedan tsar Nikolaj II abdikerat i mars 1917 fann den ryska interimregeringen under furst Lvov för gott att ge Finland viss autonomi.

Full självständighet blev det emellertid faktiskt först sedan Lenins bolsjevikregering tillträtt efter en fräck kupp i Petrograd hösten 1917. Visserligen försökte de kommunistiska ryssarna och deras finska anhängare föra tillbaka Finland under rysk-sovjetisk överhöghet i samband med Frihetskriget (inbördeskriget) 1918, men det gick som bekant inte så bra. Finland behöll sin självständighet och har så gjort ända sedan dess. Denna självständighet har dock inte kunnat bevaras utan ett övermått av blod, svett och tårar. I den här artikeln skall Finlands moderna historia tecknas utifrån ett främst militärhistoriskt perspektiv.

En tecknares bild av mordattentatet mot Bobrikov i senatshusets trappa i juni 1904.

Schauman och "Grafton"

Finland åtnjöt länge förhållandevis drägliga förhållanden under det ryska förmyndarskapet. Den protestantiska religionen tolererades, och något försök att tvinga alla finländare tala och skriva ryska gjordes inte. Ett betydande mått av autonomi tilläts stundom. Mot slutet av 1800-talet ändrades dock läget: tsarregimen tillgrep hårdare tag och drev en konsekvent förryskningspolitik

tommy.hansson@contra.nu

inom de flesta samhällsområden, samtidigt som man i det egna landet förde en hårt nationalistisk politik som bland annat yttrade sig i svåra förföljelser av den judiska folkgruppen.

Den 16 juni 1904 sköt så den finlandssvenske aktivisten Eugen Schauman ned det ryska väldets hatade representant i Finland, generalguvernör Nikolaj Bobrikov ("Bobban" kallad), i senatshusets trappa i Helsingfors. Schauman sköt sig själv till döds omedelbart efter dådet, medan Bobrikov avled i sviterna efter attentatet en tid därefter. Schaumans handling ledde på kort sikt inte till några större politiska förändringar, men klart är att mordanslaget i vida kretsar uppfattades som en viktig symbolhandling för den finländska nationalismens sak.

Den ledande motståndsgrupperingen i Finland vid denna tid kallades Aktiva motståndspartiet. Härom skriver K-G Olin så i sin bok *Graftonaffären*: "Aktiva motståndspartiet var till sin uppläggnings

en hemlig organisation. Medlemsregistret skulle enligt stadgarna föras på chifferspråk och alla medlemmar avkrävdes tysthetslöfte... Lokala grupperingar grundades i snabb takt runtom i Finland. Partiets inre cirkel bestod dock av finlandssvenska intellektuella ungdomar tillhörande överklassen. Även om organisationen hade en övervägande borgerlig inriktning, ingick i den även personer med radikala och i vissa fall direkt socialistiska sympatier."

Ledande i den antiryska motståndskampen blev finlandssvensken Konni Zilliacus, en drivande kraft bakom den dramatiska Grafton-affären. Det var genom en av dennes många internationella kontaktpersoner, den japanske militärattachén Motojiro Akashi, som den finländska motståndsrörelsen hade köpt in ångaren "John Grafton" från London. Fartyget användes i ett försök att smugla in vapen, främst gevär av fabrikatet Vetterli, till motståndsrörelsen; denna operation gick dock i stöpet sedan "John Grafton" gått på grund i farvattnen utanför Jakobstad i Bottniska viken och därefter sprängts av motståndsmännen för att fartyget inte skulle falla i ryssarnas händer.

Innan sprängningen skedde hade emellertid motståndsmännen lyckats föra iland en del av vapnen. Det djärva smugglingsföretaget kunde därför, trots det relativa misslyckandet, tjäna som en viktig symbol i den antiryska motståndskampen.

K-G Olin bok, som ingår i *Contras* sortiment, är en oerhört levande skildring av ett viktigt stycke finländsk historia och

skildrar en rad mer eller mindre bemärkta personligheter, bland dem V.I. Lenin men också en färgstark herre som hette Jevno Azev. Den senare var dubbelagent, provokatör och konspiratör som bland annat stod bakom mordet på den ryske storhertigen Sergej.

Graftonaffären är ett måste för den som vill orientera sig i vårt östliga broderlands moderna historia. (Boken kan beställas via *Contra*, se bifogat informationsblad!).

Frihetskriget och Mannerheim

Finlands självständighet proklamerades den 4 december 1917 av riksföreståndaren Pehr Evind "Pekka" Svinhufvud med orden: "Finlands folk bör tråda in i ledet bland världens övriga folk som en oavhängig nation." Och på självständighetsdagen den 6 december förklarade Svinhufvud, under hänvisning till 1772 års gustavianska (efter kung Gustaf III) regeringsform, att Finlands folk nu "tagit sitt öde i egna händer." Lenin godkände det finska självständighetsbeslutet som en taktisk åtgärd i ett för den ryska nationen utsatt läge, men saker och ting skulle snabbt förändras.

Inbördeskriget i Finland, Frihetskriget, drog igång i slutet av januari 1918 sedan det socialdemokratiska partiets ledning proklamerat en revolution mot Finlands lagliga regering. Ett krig mellan de "röda", uppbackade av de ryska bolsjevikiska makthavarna, och de "vita", som försvarade den lagliga regeringen, utbröt. Frihetskriget kan på goda grunder även betraktas som en del av inbördeskriget mellan röda och vita i Ryssland. Men medan i Ryssland som bekant de röda bolsjevikerna segrade, slöt den väpnade uppgörelsen i Finland med seger för antikommunisterna.

Överbefälhavare för de vita i Finland blev general Carl Gustaf Emil Mannerheim, som i många år tjänat i den tsarryska armén och dessutom gjort sig bemärkt som upptäcktsresande. Enligt Mannerheims väl genomtänkta strategi skulle de befintliga vita skyddskårerna svetsas samman till att bli det lagliga Finlands försvarsmakt, under det att parlamentet – Senaten – skulle förflyttas till Österbotten, där skyddskårerna var bäst organiserade. Helsingfors hyste de starkaste röda koncentrationerna.

Jan Linder, som i boken *Finlands fyra krig* (196 sidor, 2004) initierat redogör för Finlands moderna väpnade konflikter, skriver så här (sidan 14): "Det röda upproret blev dock genom den röda ledningens och de många ryska soldaternas halvhjärtade

engagemang samt bristen på militär disciplin inte särskilt väl genomfört. Trots att hälften av de borgerliga senatorerna ännu var kvar i staden [Helsingfors], lyckades upprorsmännen inte fånga någon av dem. Alla senatorerna kunde på olika vägar ta till Vasa, där regeringen snart fungerade, och där Mannerheim började bygga upp sitt högkvarter i Seinäjoki några mil öster om staden."

Detta hindrade inte att den cirka fyra månader långa konflikten blev både hätsk och blodig. Ett mycket intressant vittnesbörd om framförallt den röda terrorn – grymheter förekom på båda sidor – utgör boken *Terror och tragik* med anteckningar av musikhörelsen Gerda Schybergson redigerade av Per Schybergson (226 sidor, 2003). Boken belyser kommunisternas och socialisternas uppror ur ett mikrohistoriskt perspektiv med koncentration på de båda sidornas gärningar i Sibbo socken nära Helsingfors.

En intressant fråga är för övrigt vad som hade hänt om Mannerheim hade vunnit presidentvalet 1919 i stället för Ståhlberg. Tänkbart är då att Finland ingripit i Ryska inbördeskriget och fört de antibolsjevikiska krafterna till makten med en drastiskt förändrad världshistoria som följd.

Röd terror

Den första väpnade konflikten i Sibbo socken ägde rum redan den 9 januari 1918, alltså flera veckor innan den röda upproret officiellt proklamerades den 26 januari. Sedan upproret igångsatts underkastades större delen av södra Finland det röda styret. I Sibbo tillsattes en så kallad revolutionsdomstol i månadskiftet februari-mars under ledning av montören Gustaf Lönnqvist. Trots att den nationella upprorsledningen officiellt förbjöd dödsstraff, utfärdade revolutionärerna i Sibbo ett flertal dödsdomar att exekveras av en särskild exekutionspluton. Under februari månad utfördes då 20 mord, avrättningar eller dödsskjutningar av "vita" personer. Den 13 april flydde de röda från Sibbo. Förutom morden plundrades ett stort antal butiker och gårdar.

Det förekom även vita våldsdåd i Sibbo, men de var inledningsvis färre än de röda motsvarigheterna. Däremot drabbades upprorsmännen efter kriget av långtgående repressalier från den segrande vita sidan, antingen de arkebuserades eller avled i fånglägren av svält och/eller sjukdomar. Många, såväl vita som röda, omkom natur-

ligtvis också under striderna. Sammanlagt dog 37 röda mot 22 vita.

Gerda Schybergsons anteckningar omfattar tiden 5 januari till 12 september 1918. Hon skriver på ett personligt och inträngande sätt om stort och smått, om pianalektioner och familjebjudningar men också om politiska nyheter och krigshandlingar. Kriget kom mycket påtagligt in i hennes familj då hennes yngre bror, medicinekandidaten Gösta Schybergson, mördades av de röda i början av februari 1918. Gerdas dagboksanteckning för den 5 februari lyder (sidan 87): "I dag obducerades Gösta av Fabbe [Fabian] Langenskiöld. Gösta hade blivit skjuten bakifrån med fyra gevärsskott och dessutom med ett revolverskott genom tinningen och ett genom underläppen. Ett skott hade gått genom hjärtat."

Gösta Schybergson blev 24 år.

Dessutom dödades Gerdas kusin, Ricku Schybergson, i ett slag vid Pellinge. Vid begravningen talade Gerdas far, professorn i historia Magnus Gottfrid Schybergson.

Gerda Schybergson skriver också en hel del om de tyska styrkornas intåg i Helsingfors i mitten av april 1918 och, naturligtvis, om general Mannerheims triumfatoriska intåg i Helsingfors den 16 maj. Det röda upproret mot Finlands lagliga regering hade nedkämpats, delvis med hjälp av tyska trupper samt finska "jägartrupper" med tysk anknytning i krigets slutskede. Bland stupade svenska frivilliga på den vita sidan märks doktor Olof Palme, 34 år gammal, farbror till blivande statsminister Olof Palme.

Som en kuriositet kan nämnas, att bland Gerda Schybergsons ungdomliga pianoelever fanns sedermera generalen Adolf Ehrnrooth.

Vinterkriget

Under det att Frihetskriget 1918 utkämpats i Första världskrigets skugga, inföll Vinterkriget 1939-40 i Andra världskrigets inledande skede. Den senare världskonflikten kunde komma till stånd som en direkt följd av Molotov-Ribbentrop-pakten mellan Stalins Sovjet och Hitlers Tyskland i augusti 1939. Sedan ryssarna riktat ohemula krav gentemot lilla Finland, iscensattes Vinterkriget på sedvanligt sovjetiskt manér: den 26 november 1939 arrangerade ryssarna ett gränsintermezzo kallat "Mainila-skotten"; ryssarna påstod falskeligen att finsk artillerield åsamkat den egna sidan svåra förluster och inte hade annat val än att angripa Finland militärt.

På morgonen den 30 november 1939 trängde sovjetiska trupper in över den finsk-sovjetiska gränsen och utsatte Helsingfors för bombangrepp. En finsk quislingregering etablerades med den pålitlige kommunisten Otto Ville Kuusinen i spetsen. "Arrangemanget med skuggregering", skriver Linder (sidan 55), "skulle visa sig vara ett psykologiskt felgrepp, eftersom det i väst uppfattades som ett säkert tecken på att Stalin hade för avsikt att permanent infoga Finland i Sovjetväldet." Stalin tvangs därför att omsider överge Kuusinen-projektet.

Finnarna bjöd, återigen under Mannerheims ledning, tappert motstånd mot den numerära sovjetiska övermakten, där bland annat den finska avvärningssegern vid Tolvajärvi fick stor psykologisk betydelse. Andra finska framgångar inträffade vid Suomussalmi och Raate, där de finska styrkorna utformade den bekanta "mottitaktiken", det vill säga man förmådde uppdelna en inringad fiendestyrka i flera delar (mottin) och därmed göra den lättare att besegra.

Finland lyckades, med viss hjälp av frivilligstyrkor samt omfattande vapenhjälp från Sverige, slutligen avvärja det sovjetiska försöket att förvandla Finland till en lydiga satellitstat av typ Estland, Lettland och Litauen. Men det kunde endast ske till ett högt pris: 23 000 soldater omkom i striderna, medan tusentals andra rapporterades försvunna eller svårt sårade. För ryssarna blev förlusterna dock mångfaldigt större, och Linder anför att mellan 140 000 och 260 000 sovjetsoldater ljöt döden på finsk mark. Hundratusentals ryssar sårades. I samband med att fred slöts i Moskva den 13 mars 1940 tvingades Finland avträda betydande landområden, främst i Karelen där Finlands näst största stad, Viborg, föll i ryska händer.

Viborg anses för övrigt ha grundats i slutet av 1200-talet av den svenske marsken Tyrgils Knutsson, som befann sig i Finland i samband med det "Tredje korståget till Finland".

Fortsättningskriget

Efter freden i Moskva 1940 hade Finland visserligen inte inlemmats i sovjetstatelliternas sorgliga gemenskap, men det innebar långt ifrån att allt var frid och fröjd. Förutom de smärtsamma finska landavträdelserna fortsatte Stalins Sovjet att utöva ett hårt och aggressivt tryck gentemot lilla Finland. Sedan vissa sonderingar

Mannerheim hälsar på Hitler med handskan på – ett sätt att markera distans då Führern kom på en ovälkommen visit på den finländske marskalkens 75-årsdag vid fronten den 4 juni 1942.

om ett försvarsförbund mellan Finland och Sverige runnit ut i sanden, kom Finland att alltmer närma sig Tyskland och ställde sig vid detta lands sida då Hitler invaderade Sovjetunionen den 22 juni 1941 inom ramen för operation Barbarossa. Denna finska insats har gått till historien som Fortsättningskriget.

Den finska armén, naturligtvis än en gång anförd av fältmarskalk Mannerheim, var nu större och betydligt bättre rustad än under Vinterkriget. Nu skulle man återta det karelska området från ryssarna. Linder skriver (sidan 115): "Den 9 juli fick general Heinrichs order att hans karelska armé skulle inleda en storoffensiv. Slutmålet var att upprätta en front vid floden Svir, som förenar jättesjöarna Onega och Ladoga. Men först gällde det att slå in en kil mellan de ryska styrkorna öster om Ladoga genom att tränga fram till sjöns norra strandlinje."

Karelska armén var en jättelik styrka bestående av fem divisioner, två brigader och två kavalleriregementen, sammanlagt omkring 100 000 soldater. Man skulle dessutom få uppbackning från den tyska 163. divisionen. Till en början hade de anfallande styrkorna stora framgångar och drev ryssarna på flykten, och slaget om Viborgsviken "artade sig nu till Finlands genom tiderna största militära triumf" (Linder, sidan 118). Den 30 augusti 1941 var Viborg återtaget. Efter hand började dock läget bli alltmer bekymmersamt för de finländska styrkorna, samtidigt som de inledande stora tyska framgångarna i det sovjetiska fälttåget förbyttes i motgångar. I december 1941 förklarade dessutom Storbritannien och Förenta staterna Fin-

land krig.

En annan krigsskådeplats var den på Hangöfronten i anslutning till den ryska marinbasen på Hangöudd, som Finland tvingats arrendera ut till Sovjetunionen efter freden i mars 1940. Finnarnas taktik gick ut på att "mjuka upp" den 25 000 man starka och välrustade sovjetiska garnisonen i väntan på att den skulle isoleras av vinterisarna. Vid Hangö kom också en rikssvensk bataljon frivilliga att sättas in.

De tappra finska (och även svenska) styrkorna svarade för många bemärkta insatser i Fortsättningskriget, icke minst i form av de patruller som opererade "framom främsta linjen" (det vill säga innanför fiendelinjerna). En legendarisk finlands-svensk stridsman härvidlag är Harry Järv, senare välkänd biblioteksman, författare och debattör i Sverige; Järv förlorade ett ben i striderna. Hans fotografier och böcker var grunden för den uppmärksammade finlands-svenska spelfilmen *Framom främsta linjen* från 2004.

Fortsättningskriget segade ut på tiden, och det står helt klart att tiden icke talade för Finlands sak. Den 20 juni 1944 återtog ryssarna Viborg, och därefter var det bara en tidsfråga innan ryssarna skulle segra. Efter förhandlingar i Moskva, och efter aktiva medlingsinsatser av Sovjets stockholmsambassadör Alexandra Kollontaj, inträdde vapenvila den 4 september 1944. Men fredsvillkoren blev hårda för Finland. Linder beskriver dem sålunda: "Förutom att tyskarna skulle drivas ur landet och gränsen dras väster om Karelen enligt Moskva-fredens sträckning, ingick i villkoren att Petsamo skulle avträdas, ett skadestånd på 300 miljoner dollar samt ett helt oväntat

krav på att Porkalaområdet bara 20 km från Helsingfors skulle utarrenderas till Sovjetunionen.”

Genom freden i Fortsättningskriget kom Finland i en beroendeställning gentemot Sovjetunionen som skulle vara ända till det Kalla krigets slut – Finland behöll sin demokrati men tvingades anpassa sig till Sovjets utrikespolitik, den så kallade finlandiseringen. Mångårige presidenten Urho Kekkonen, som efterträtt veteranen Juho Paasikivi 1956 och skulle sitta som statschef ända till 1981, blev en garant för de vänskapliga förbindelserna mellan Finland och Sovjetunionen.

En efterskörd av Fortsättningskriget blev att flera betydande finländska politiker dömdes till hårda straff. Marskalk Mannerheim, president 1944-46, vågade man sig dock inte på. Mannerheim avled i hög ålder 1951.

Lappland

En särskilt motbjudande del av Fortsättningskriget var de ryska partisanförbandens blodiga terror i finska Lappland. ”Partisanernas attacker mot oskyddade och värnlösa civila med meningslös förstörelse, brandskattning och mord som inslag, kan knappast ha varit militärt motiverade och saknade därmed militärstrategisk betydelse”, skriver Tyyne Martikainen i sin skakande skildring *Skräck och förtvivlan i finska Lappland* (201 sidor, 2002). Den första sovjetiska attacken mot en oskyddad civil by bakom fronten skedde redan den 3 september 1941, då byn Kuosku drabbades. Överfallet utfördes av en avdelning av de sovjetiska gränsbevakningstrupperna.

Ett stort antal finska byar skulle under Fortsättningskriget drabbas av den röda terrorn. Röda armén försåg partisanavdelningarna, vilkas deltagare (både män och kvinnor) efter kriget skulle hyllas som fosterländska hjältar för sina bestialiska mord på män, kvinnor och barn. Sovjetpartisanernas högkvarter fanns i Belomorsk och befälhavare var Sergej Versjinin. Martikainens bok omfattar en noggrann dokumentation över drabbade byar och bybor.

En bedrövlig slutpunkt för Finlands moderna krigshistoria blev Lapplandskriget. Stilleståndsavtalet med Sovjetunionen den 19 september 1944 hade nämligen innefattat ett villkor från ryssarnas sida att Finlands krigsmakt skulle driva ut alla tyska trupper från finska Lappland, sammanlagt över 200 000 soldater. Till en början var båda sidor

ovilliga att gå i närkamp med varandra, men de sovjetiska kraven var oavvisliga. Under oktober 1944 brände tyskarna ner allt som kom i deras väg, och finnarna var tvungna att visa att man menade allvar. Tyskarna förstörde allt som allt 18 000 byggnader och sprängde 750 landsvägs- och järnvägsbroar. 774 finnar och drygt 1000 tyskar stupade.

Linder skriver (sidan 180): ”Kriget som börjat som ett skenkrig hade gått över i blodigt allvar...”

Finlands deltagande på nazitysk sida under större delen av Andra världskriget var naturligtvis en olycka men samtidigt till viss del förståeligt – Finland ville ha tillbaka de områden som Stalin lagt beslag på i samband med aggressionen 1939-40. Några större tysksympatier fanns heller

inte i Finland, och det är väl känt att aristokraten Mannerheim i själ och hjärta föraktade ”korporalen Hitler”. Ett talande uttryck för detta förakt är det faktum att när Hitler uppvaktade Mannerheim på den sistnämndes 75-årsdag den 4 juni 1942 behöll marskalken högerhandsken på när han tog Fühhrern i hand!

Många finska karelare och ingermanlänningar flydde till Sverige efter det sovjetiska övertagandet, och de finska territorier som avträdades till Sovjet förblir i rysk hand. Områdena i fråga missköttes å det grövsta av sovjetryssarna och har ännu långt ifrån återhämtat sig efter det massiva vanstyret, varför det är kan anses mycket tveksamt om finnarna i dag vill ha dem tillbaka. ✎

Den sovjetiska militärbasen i Porkala

★ ”Beredskap finns att jämna Helsingfors med marken”, rapporterade den sovjetiske kommandanten för Porkala-basen, Suhiasvili, till Moskva sommaren 1945. Porkalaudden ligger vid Finska vikens smalaste ställe. Marinbasens strategiska mål var, enligt sovjetiska källor, att vid behov stänga av Finska viken, idka påtryckning på Finlands militära och politiska ledning och som yttersta åtgärd förstöra huvudstaden. På basen fanns kustartilleripjäser, luftvärn, marinkårs- och infanterisoldater samt gränsjägare. Dessutom fanns krigsfartyg inklusive ubåtar och en radarstation samt stridsflygplan. Eventuellt fanns också kärnvapen på basen. Civilt var basen självförsörjande genom ett stort kollektivjordbruk. Inom området fanns sjukhus och skolor för barn till militärer och civilanställda.

Under arrendetiden var basen hermetiskt tillsluten, vilket skapade olägenheter också i det finländska civila livet. Den inre farleden spärrades av och fritidsseglare som kom fel prejades av ryska patrullbåtar. I maj 1946 skulle den då 16-åriga Tage Söderström tillsammans med en 17-årig kamrat segla från Helsingfors till Stockholm. Pojkarna navigerade fel och kom för nära basen och tvingades in till land. Båda pojkarna hamnade i flerårig fångenskap i Stalins GULAG. Tage Söderström är bosatt i Stockholm och har kommit ut med boken *Med segelbåt till Sibirien* (Schildts förlag) där han berättar om sina upplevelser.

Tågtrafiken genom området som berörde banan mellan Helsingfors och Åbo fick några år dirigeras om via Hyvinge, men kunde återupptas 1947. Villkoren från ryssarna var låsta vagnar och stängda fönsterluckor. För vissa, i huvudsak amerikanska, journalister blev det en turistattraktion att åka ”Porkalatåget”, som

kallades världens längsta tunnel.

Åren gick, och även Porkala-basen uppfattades som något normalt i det Kalla krigets Europa. Efter Stalins död kom de första ”tövädren” i rysk politik. I september 1955 kallades en finsk delegation till Moskva för förhandlingar. Att viktiga saker var på gång framgick av att delegationen leddes av den äldre presidenten Paasikivi och statsminister Kekkonen. Den 17 september kom beskedet från ryssarna. Sovjet avstår från Porkala-området. Den sovjetiska regeringen ville med hänsynstagande till de goda grannskapsförhållandena till Finland och den allmänna avspänningen i Europa visa prov på god vilja.

Den 20 september 1955 tog president Paasikivi emot folkets hyllning på slottstrappan. Nationalsången ”Vårt land” sjöngs unisont.

Den 10 februari 1956 var Röda arméns evakuering genomförd. Vapnen och soldaterna transporterades i huvudsak på öppna järnvägsvagnar genom Finland till östgränsen. Det enda undantaget var en nattlig transport med fartyg från Obbnäs över Finska viken. Den transporten skyddades av en rökridå och det spekulerades i att den innehöll kärnvapen.

En av de första som kom att återvända till Porkala var Hans Öfverström, som bosatte sig i sin fars födelsegård vilken under ”Porkala-parentesen” användes som högkvarter för basens officerare. Han har jämfört förhållandena på den överlämnade basen med dem som rådde på flottbasen Paldiski Estland när ryssarna lämnade den. Mycket var förstört. Åkrarna var sönderkörda av pansarfordon. Skogarna var skövlade. Husen var rivna eller hårt slitna. Några militära anläggningar kunde dock den finska armén överta.

Rolf Karlman

Revolten mot vänsterhegemonin

För ett tag sedan läste jag en bok, **South Park Conservatives – The Revolt against Liberal Media Bias** av Brian C. Anderson (Regnery, Washington, D.C., 2005), som handlade om hur konservativa åsikter börjar få utrymme i massmediala, kulturella och akademiska sfärer. Den handlar om hur konservativa grupper och aktörer börjar göra sina röster hörda i diskussioner och fora som de varit uteslutna från av den liberala medie- och kultureliten.

★★★ Det bör påpekas att liberal i detta sammanhang ska förstås som en synonym för någon med vänsteråsikter, en person eller grupp med socialliberala eller rent socialdemokratiska åsikter och inte som en liberal person i ordets svenska betydelse. Anderson påpekar själv att han med en liberal journalist menar en person som "tenderar att ha europeiskt socialdemokratiska åsikter".

Den liberala hegemonin, som varit aktuell inom media, kultur och akademi börjar ifrågasättas av dem som inte köper den liberala världsbilden, och med detta så har inte längre liberaler det tolkningsföretade som de historiskt sett har haft. Innan Fox, AM-radion och konservativa bloggar hotade den liberala världsbilden sågs den som given. Den liberala medieeliten hade tolkningsföretade och dess tolkningar av händelser presenterades som objektiva san-

Den tecknade satirserien *South Park* har i Sverige enbart sänts nattetid på några fåga spridda betalkanaler. I USA är det en mycket uppmärksamma serie.

ningar, vilket de naturligtvis inte är. Det finns inga objektiva sanningar eller återgivningar, eftersom själva återgivningen för att vara möjlig är en abstrakt reduktion av den faktiska händelsen. Detta är ett faktum och blir egentligen inget problem så länge det finns olika tolkningar och olika sanningar samt att dessa presenteras som vad de är.

Problematiskt

Däremot blir det problematiskt om någon presenterar sin tolkning som en objektiv sanning eftersom denne då sätter sig över de andra tolkningar som finns, och det är just detta som den liberala medieeliten har gjort. Därför är det ironiskt när dessa så kallade fria och demokratiska liberaler anser att andra tolkningar än deras egna utgör ett hot mot demokratin, eftersom de då förespråkar mediezensur, vilket borde vara något de vänder sig emot om de tror

lukas.runsater@contra.nu

av Lukas Runsäter

på en fri demokratisk press, i vilken allas röster – höger som vänster – kan göra sig hörda.

Denna ideologi betecknar Anderson som illiberal liberalism och den syftar till att göra de egna tolkningarna och utgångspunkterna till dogmer. De som väljer att tro på något annat tystas ner eller förlöjligas inom ramen för den illiberala mediala, kulturella eller akademiska sfären.

Så till bokens struktur, där de första två kapitlen fungerar som en introduktion till dels den liberala hegemonin inom media, kultur och akademi, dels som en presentation av den illiberala liberalismen. Anderson konstaterar att en stor andel av media, kultur och akademi i USA kontrolleras av vad han kallar för illiberala aktörer. Dessa avfärdar tolkningar av händelser som odemokratiska om de inte stämmer överens med den egna världsbilden. Detta ser Anderson och även jag som paradoxalt, eftersom det motsäger själva idén med liberalismen, vilken borde ge utrymme för olika rösters tolkningar av händelser.

De följande kapitlen fungerar som empirisk bevisning för de antaganden som Anderson gör i det andra kapitlet. Han belyser i kapitel tre hur AM-radion har blivit en

South Park ansluter i programmen ofta till dagsaktuella politiska frågor.

viktig kanal för att nå ut med konservativa åsikter. Detta ser den liberala eliten som ett problem, något som hotar demokratin. Vidare diskuterar Anderson Fox News (Fox TV-nyheter kan i Sverige ses av dem som har TV8 via kabel – när TV8 inte har egna program rullar Fox) och dess inverkan i den mediala sfären. Han tar upp hur kanalen har bidragit till en breddning av det som sägs inom media; de liberala kanalerna har inte längre tolkningsföretade och detta ser de själva som odemokratiskt. I kapitel fem diskuterar Anderson South Park och liknande seriers förmåga att förmedla åsikter. Han konstaterar att South Park många gånger är en brutal serie, men att den ändå fyller en funktion som förmedlare av konservativa åsikter, eftersom den gång på gång tar upp de paradoxer som finns inom den illiberala kulturella sfären.

Vidare anser Anderson att dessa serier fungerar bra som åsiktsförmedlare till personer som annars inte kommer i kontakt med konservativa tolkningar – en grupp som han tar upp är unga personer. Anderson poängterar att liberaler genom sin propaganda lyckats utmåla en stereotypisk bild av konservativa, en bild som South Park kan vara med att bryta. I kapitlet efter tar Anderson upp ett område där konservativa har fått ett stort genomslag och detta är inom bloggssfären. En blogg är ett mellanting mellan krönika och dagbok, den publiceras på Internet och det går ofta att svara på dessa, vilket gör att den skiljer sig från den klassiska krönikan. Att konservativa har fått stort genomslag i bloggar ses av den liberala medieeliten som något odemokratiskt.

Konservativt utrymme

I de två avslutande kapitlen behandlar Anderson dels hur bokförlag, som ett svar på efterfrågan, börjat trycka allt mer konservativa böcker och dels hur olika studentorganisationer börjat ifrågasätta de utgångspunkter som finns för forskning på universiteten. Att konservativa böcker samt att studenter börjar revoltera mot de dogmer som finns inom universiteten ses av den liberala eliten som odemokratiskt – föga överraskande.

Det Anderson gör med boken är att ge en bild av hur konservativa åsikter börjar få utrymme i olika sfärer, hur dessa nu finns representerade i allt från litteratur till teknade serier samt hur de tränger sig fram på Internet och universitet. Dessa tendenser – en ökad åsiktsspridning – ses av den liberala eliten som något odemokratiskt.

Det finns en paradox inom ramen för det illiberala resonemanget. En paradox som går ut på att ”liberalerna”, samtidigt som de vill ha en bred och fri diskussion i media, kultur och på universitet, inte välkomnar åsikter utanför den egna diskursen. Det är norm att vara liberal, och Gud nåde dig om du inte är det, för faller du utanför den elitistiska illiberala sfären så är du inte en demokrat som uppmuntrar frihet och borde således inte ha rätt att yttra dig. Vidare kan det sägas att den illiberala liberalismen karaktäriseras av ett överdrivet krav på acceptans för avvikande beteenden och individer. Detta drivs det med på ett roligt

sätt i South Park när det kommer en grupp människor som är pedofiler till stan och kräver acceptans för detta.

Det motsägelsefulla i detta resonemang är att det inte finns något utrymme för individer som inte vill acceptera alla: dessa människor behöver inte accepteras och således motsäger liberalerna sin egen dogm – att acceptera alla. Det är som sagt paradoxalt att inte låta andra än de egna komma till tals om det är frihet, acceptans och öppenhet som förespråkas. Den andre behöver inte hålla med, men denne behöver heller inte hålla tyst om det nu är demokrati som förespråkas.

Att det ser ut som det gör är skrämmande, och det är konstigt är att så få ifrågasätter hegemonin. Varför? Är det helt enkelt så att vi är så normaliserade i den illiberala liberalismen att vi inte längre tänker efter, att vi helt enkelt ser det som presenteras som sanningar?

Den liberala eliten

Poängen med boken är att den ifrågasätter hegemonin inom media, kultur och akademi. Anderson försöker visa hur den liberala eliten organiserar och normaliserar sina tolkningar och gör dessa till sanningar genom olika processer. De liberala tolkningarna är de sanna och demokratiska tolkningarna, alla andra tolkningar är odemokratiska och falska – känns retoriken igen? Denna hegemoni börjar nu ifrågasättas i USA genom att allt

fler konservativa och sant liberala röster börjar göra sig hörda i den mediala, kulturella och akademiska sfären.

Genom att läsa boken fick jag ett nytt perspektiv på problemet, jag förstod att det var illa men jag förstod inte hur illa det var. Det faktum att hegemonin börjar bli ifrågasatt i USA är intressant, att det äntligen är någon som vågar visa en annan bild av verkligheten. Att diskussionen nu förs i USA visar på den öppenhet som finns inom de olika sfärerna – om än begränsad – till skillnad från Sverige, där en liknande diskussion skulle vara omöjlig. För det är skrämmande hur de konventionella medierna i Sverige behandlar konservativa åsikter. Det finns inget utrymme för dessa i diskussionen, och de inlägg som görs avfärdas.

Hur många konservativa journalister jobbar på SVT eller SR? På SR anser till och med journalisterna att det är okej att inte gilla Bush, trots att den journalistiska etiken säger något annat. Huruvida en journalist kan vara opartisk och objektiv går att diskutera, däremot är det farligt när åsikter presenteras som objektiva fakta och vidare om dessa har monopol. Inom ramen för public service borde alla åsikter få komma till uttryck, eftersom alla är med och betalar den. Varför ska just denna illiberala elit ha företräde i media, kultur och akademi?

I ett större perspektiv går hela idén med statsfinansierade media att ifrågasätta, eftersom den omöjligt kan svara för allas behov, vilket den borde göra om det skulle vara rättvist.

Än mer relevant i Sverige

Den här boken fick mig verkligen att tänka till, och jag måste säga att jag rekommenderar den varmt eftersom den visar på den hegemoni som finns inom medierna, kulturen och akademien. Nu är Andersons studie från USA, men jag kan anse den än mer relevant i Sverige, eftersom vi har ännu mer likriktade medier, kultur och akademi. Det skulle vara intressant att göra en mer djuplodande empirisk undersökning om detta...

Fotnot: Något som är intressant är att Fox blir kritiserat för sina utgångspunkter – Fox anses odemokratiskt för att det är konservativt. Det som blir intressant i det sammanhanget är att man sänder en serie som Simpson, som driver med kanalen och dess aktörer under bästa sändningstid. Det händer inte på CBS och det händer inte på SVT.

Team America – World Police

★ Skaparna av serien ”South Park” har åtagit sig ett till synes omöjligt uppdrag. Att göra en actionfilm med enbart marionettdockor (tänk ”Thunderbirds” på 60-talet) som samtidigt är en politisk satir. Slutresultat? Inte dåligt alls!

Filmen ”Team America” handlar om organisationen med samma namn som i frihetens tecken far världen runt för att stoppa terrorister. De har allehanda teknologisk utrustning till sin hjälp och teamet består av ett gäng helylleamerikaner. De har förutom terrorister även Kim Jong-il och ett gäng framstående vänsterskådisar från Hollywood som fiender.

Filmen är omåttligt rolig och dess kritik mot naiva skådespelare är både berikande och underhållande. Den har vissa överdrivna element (såsom sexscener med marionettdockor), men är överlag humoristisk och bra gjord.

Skaparna är Matt Stone och Trey Parker som förutom ”South Park” även gjort serien ”That’s My Bush”. Den kom efter Bushs första valseger och befarades först vara Bush-kritisk.

Ett avsnitt handlar om rätten att bära vapen, där efter en passage med en björn som livvakt, sensmoralen lyder: ”You have the right to bear arms, not to arm bears”. Samma anda råder i denna film. Den pekar på amerikaners ibland olyckliga försök att befria världen, men framhåller att meningen med operationerna är bra.

Filmen är ett tips till alla människor som är trötta på allt det populärpolitiska vänstermedia visar, samt de som önskar sig ett gott skrott!

Finns på DVD och video i de flesta videobutiker.

Christian Westling

DEBATT

När får Palme rätt?

Åren före 1976 hade statsrådet Anna-Greta Leijon hand om invandringen. I sin memoarbok *Alla rosor ska inte tuktas* skrev hon (sidan 133) "Skrupelfria personer och internationella flygbolag ser chansen att tjäna pengar på att frakta olyckliga människor i chartertrafik till Sverige. Partivännerna i Södertälje och Botkyrka uppvaktar regeringen för att få stopp på invandringen. Kristna grupper med biskopsmötet och ärkebiskopen bönar för att alla skall få stanna. Olof Palme säger när jag berättar det: 'Du kan dra olycka över oss om för många kommer hit'."

I boken *Andra världskriget* avslöjar Churchill att premiärminister Baldwin i ett tal i parlamentet den 12 november 1936 sagt: "Antag att jag sagt att Tyskland upprustade och att vi måste rusta! Tror någon att denna pacifistiska demokrati skulle ha lystrat och samlat sig kring ett sådant fältrop? Jag kan inte föreställa mig något säkrare sätt att förlora valet." Valsegern var viktigare än landets säkerhet! Men om nu den brittiska folkmajoriteten ville att landet inte skulle försvaras, var ju i alla fall regeringens underlåtenhet att upprusta demokratisk. Priset för valsegern betalades med blod.

Före valet 2002 avslöjade SVTs Jan Josefsson med dold kamera att många politiker hycklade i asylgivningsfrågan. En av de avslöjade moderaterna sade att de varit uppe i Stockholm och talat med Gunnar Hökmark och Bo Lundgren, men dessa hade rätt dem att hålla locket på "för dom kallar er för rasister". Politiker styr landet mot en säker etnisk konflikt för att slippa beskyllningar för "rasism" av massmedier, som blivit så antirasistiska att de blivit rasistiska mot den egna folkgruppen – svenskfientliga! De som anser att även Andersson och Pettersson, inte bara journalister, präster och invandrare (som Alcalá, Fonseca och Rojas) skall kunna påverka asylmissbruket, beskylls för att vara odemokratiska! Det är rena nyspråket – oligarki är demokrati.

De som reagerar mot det svenskfientliga våldet stämplas som "nazister" av folk som är så okunniga att de inte kan skilja på nationalism och nationalsocialism. Gustav Fridolin krävde "amnesti" för 35 000 göm-

da "flyktingar", vilket med en kostnad om 200 000 kronor per person och år innebär ytterligare sju miljarder som skall snålas in på skola, vård, omsorg, polis med mera. Hur stort stöd har han för den politiken bland Miljöpartiets sympatisörer?

Ett under är att folk fortsätter att rösta på partier som i en så viktig fråga som att göra Sverige till ett multietniskt land, med vad detta innebär av spänningar och konflikt-risker, går emot väljarnas intressen. Själv lämnade jag Moderaterna 1988 på grund av partiets feghet i asylgivningsfrågan, och i samband därmed sade jag till en partiföreträdare att jag ansåg att Sverige skulle säga upp flyktingkonventionen eftersom den i huvudsak missbrukades av ekonomiska migranter – snyltare. Svaret: "Det kan vi inte stå ut med. Då får vi journalisterna på oss. Betänk vilken makt de har. Se på Adelson 1985 – han fick snabbt dra in hakan!"

Dåvarande moderatledaren Ulf Adelson hade understått sig att ifrågasätta asyl av "flyktingliknande", det vill säga ekonomiska skäl. Numera heter det "humanitära skäl", eftersom det är inhumant att repatriera folk till länder som saknar socialvård! (Sagt i radioprogram; man baxnar!). Det senaste året har jag träffat flera moderater som har samma uppfattning som jag om asylmissbruket, men som ändå står kvar i partiet, och jag har frågat "varför"? Svar: "Tja, varför...". Den politiska naiviteten känner inga klassgränser. En röst på någon av riksdagspartiets fraktioner gör röstaren medansvarig för de etniska konflikter som kommer att drabba Sverige. Att som han-rejen tro "att sånt händer bara andra, inte mig", tycks vara signifikativt för svenska politiker.

Nyligen visade TV en ung ryska, som kommit till Sverige utan utbildning och utan språkkunskaper. Vad hade hon väntat sig här? Jo, asyl! Om den hade beviljats hade hennes lycka varit gjord – då hade hon fått återföreningsbidrag för att hämta hit sin mor och sin son, och ingen hade någonsin behövt göra något för sin försörjning. Nu fick hon ingen asyl och var därför hänvisad till svarta städjobb om 35 kr/tim, vilket inte medgav några penningförsändelser till hemlandet. Mycket besviken på Sverige reste hon hem efter ett år här. Pax vobiscum!

"Uppdrag granskning" visade förra året ett program om "svenska" barn som dumpats i deras egentliga hemländer i

Afrika av föräldrar som en gång tagit barnen till Sverige och då garanterat att det var egna barn, något som de nu förnekar. Kanske deras politiska asyl en gång underlättades av rikedomerna på barn, inte enbart på fattigdom? Borde inte så samvetslösa föräldrar, verkliga eller fosterditen, utvisas? Naturligtvis är dessa utsatta barns situation Sveriges fel, inte föräldrarnas! Det som politikerna denna sommar talat om i "Palmedalen" och annorstädes – om skoluniformer, a-kassa och dylikt är som att vaska durkar på ett sjunkande fartyg. Invandringen är fridlyst – man blir bara beskylld för rasism!

Det kan erinras om vad och vilka det är som medfört nationalistiska, till och med nationalsocialistiska, strömningars renässans – det är massinvandringen och journalisterna. Dessvärre är det nog inte fråga om utan när Olof Palme får rätt i den här frågan.

Magnus Cappelin

Sökmotorcensur i Kina

Sökmotorerna Yahoo, Microsoft och Google har godtagit krav från Folkrepubliken Kina om att censurera resultaten för att få tillgång till den stora kinesiska marknaden. Det för till exempel med sig att de kineser som söker på rörelsen Falun Gong bara kan läsa kritiska artiklar.*

Redan 2004 lanserade Google en nyhetstjänst på kinesiska som utslöt vissa nyheter och tjänster. Vid sidan om dessa förhandscensurerade sökmotorer använder sig kineserna också av filter för att blockera oönskade träffar, antagligen det mest sofistikerade systemet av sitt slag i världen. Det är också värt att lägga märke till att denna tjänst inte kan erbjuda brukarna e-post, tillgång till chatterum eller bloggar. Skamligt, menar organisationen Reportrar utan gränser.

Detta är ett allvarligt anslag mot informations- och yttrandefriheten och kan dessvärre skapa en modell för andra totalitära stater. Det finns tillräckligt många av dem som är irriterade på att Internet kan erbjuda alternativ information till myndigheternas likriktning.

Eljest hör det också till historien att denna censur inte förekommer på Taiwan – det demokratiska Kina.

Nils Tore Gjerde

*Den som i Kina söker information om staden Falun kommer inte fram. Det går däremot bra att hitta Falu rödfärg.

BOK-NYTT

Farväl till gemenskapen

En av Sveriges mest profilerade skribenter i dag heter Mauricio Rojas, en gång marxistisk flyktning från juntans Chile men numera en skarp antisocialistisk debattör. Varje gång Rojas medverkar i "DN Debatt" drabbas ett antal vänstermänniskor av kollektiv blodstörtning och skyndar sig att i sina respektive debattföra avfärda eller förlöjliga Rojas som ett slags folkhemmets "house nigger" som sålt sin rekorderliga invandraridentitet för en kapitalets grynvälling.

2004 utgav Mauricio Rojas *Farväl till gemenskapen*, en samling om tre essäer där författaren analyserar svenskheten utifrån sitt speciella perspektiv. I boken skildras utvecklingen från homogent folkhem till mångkulturellt invandrarland med påfallande skärpa, samtidigt som författaren redogör för sin egen utveckling och utsiktsplats. Den inledande uppsatsen, "Med andra ögon – en berättelse om

Sverige", utgörs av den monolog Rojas höll i radiprogrammet "Sommar" den 2 augusti 2001. Berättelsen inleds med hur Rojas i egenskap av troende marxist flyr från general Pinochets Chile den 11 september 1973 och härefter, i likhet med tusentals landsmän, tar sig till Sverige.

Året efter Chile-kuppen, 1974, företog Rojas tillsammans med en italiensk vän en resa genom Sverige från söder till norr. Han redogör för några centrala iakttagelser: städerna ser alla likadana ut och saknar

det myllrande liv som finns i utrikiska städer; det är på landet de flesta svenskar föredrar att vistas som de bönder de ursprungligen var; folket har historiskt sett varit osedvanligt homogent, något som förändrats först under senare decennier med den omfattande invandring som skett. "Mer än två miljoner främlingar har sökt sig till Sverige sedan andra världskrigets slut", konstaterar Rojas. "Jag är en av dem. Sverige har förändrat oss alla, men vi har också förändrat Sverige."

I nästa uppsats beskrivs "Den svenska modellen i historiskt perspektiv" med sagda modells överväldigande socialdemokratiska hegemoni, påfallande politiska stabilitet, långtgående samhälleliga regleringar, monopolistiska statskontroll av välfärdssektorn, extremt höga skatter, starka organisationer, små skillnader i nettolön samt ett "institutionaliserat stödsystem med en stark kontroll av avvikande eller marginella grupper eller individer." Särskilt uppehåller sig Rojas vid betydelsen av den starka svenska bondeklassen och relativt svaga adeln.

En berättigad undran är varför Mauricio Rojas valt att inte alls

belysa det svenska samhällets långtgående avkristning och Svenska kyrkans moderna urartning till att bli ett offentligt institut för politisk korrekthet. Kanske han inte alls intresserar sig för religionens betydelse, vilket i så fall gör honom till en väl så typisk svensk.

Bokens sista uppsats betitlas "Farväl till gemenskapen – Nejländets anatomi". Det är den bokdel det enligt recensentens mening finns anledning att rikta flest invändningar emot. Här jämför författaren trafikanterna i en tunnelbanevagn i Stockholm 1963 med en 2003. Och kommer, föga överraskande, fram till att dessa trafikanter skiljer sig betydligt åt vad beträffar etnicitet. "Nejlandet", det kallar Rojas Sverige därför att det blev nej i folkomröstningen om införandet av euron.

Detta klara nej till euron gör Mauricio Rojas mäktiga bekymrad. I stället borde han förslagvis välkomna det rungande nejet som en protest mot etablissemangets centrala påbud att nu skall vi fullt ut inlemmas i Bryssel-byråkratin.

Tommy Hansson
Mauricio Rojas: Farväl till gemenskapen. Tre essäer om Sverige. 93 sidor. Timbro.

CONTRA

2 1981

För exakt tjugofem år sedan såg Contras omslag för första gången ut som det gör än idag. Visserligen var färgplattan och bården röd istället för blå, men i övrigt var uppbyggnaden av förstsidan exakt densamma som i det här nummret av Contra.

Omslagsbilden var hämtad från Angola, där ett gäng välbäpnade UNITA-soldater träffade en medicinman.

Inne i Contra rapporterade den tyske journalisten Peter

Hornung från UNITAs djungelhöghögar.

Numrets tyngsta artikel analyserade hur sovjetväldet finansierades med krediter och teknologi från Väst. På andra sidan Atlanten hade precis Ronald Reagan tagit över som president, och eftersom han hade samma insikt som Contra och därtill möjligheten att göra något åt saken fick världen bara åtta-tio år senare uppleva kommunismens fall. En som in på bara kroppen

upplevt det kommunistiska förtrycket var Noibelpristagaren Alexander Solzjenitsyn som medverkade med en artikel där han pekade på skillnaden mellan Ryssland och Sovjetunionen. När Sovjetunionen försvann 1991 kunde Alexander Solzjenitsyn återvända till sitt älskade fädernesland Ryssland.

I tidningen hittar man också trubaduren Carl-Anders Dexter som just gett ut sin andra LP med antisocialistiska sånger.

...för tjugofem år sedan